REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS – *MARTIE* 2000

Curierul Adventist

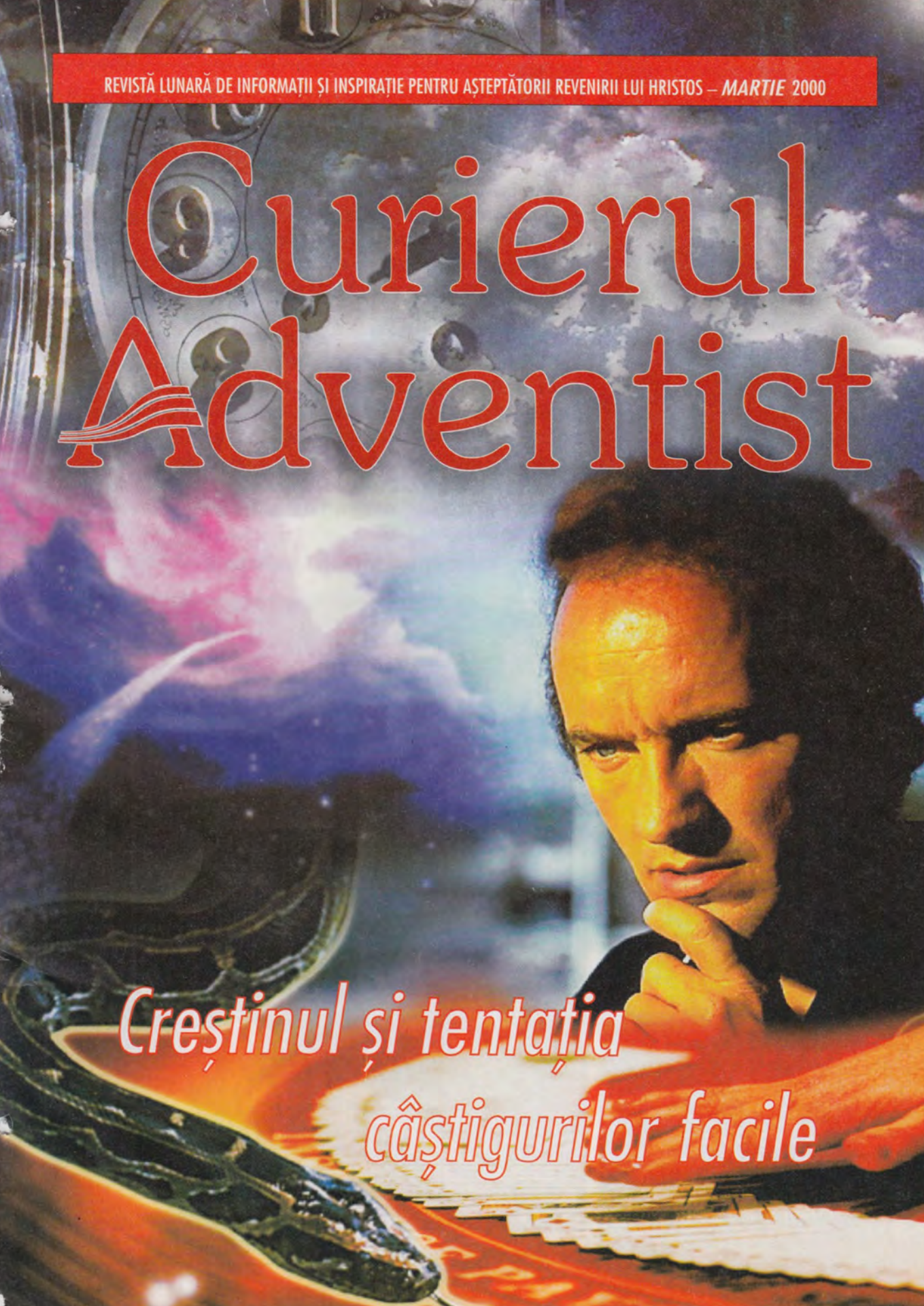

Creștinul și tentația câștigurilor facile

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Redactor: Adrian Bocăneanu

Consultanți: Aron Moldovan, Ioan Câmpian-Tătar, Sabinel Bancu, Ion Buciuman, Teodor Huțanu, Emilian Niculescu, Teofil Petre, Iosif Suciu

Colaboratori speciali: Lucian Cristescu, Viorel Dima, Lazăr Forray, dr. Gily Ionescu, Gheorghe Modoran
Secretar de redacție: Mihai Ghioaldă
Grafică: Daniel Munteanu
Tehnoredactare: George Toncu
Corectură: Lori Gheorghiță

ADRESA REDACȚIEI:
Curierul Adventist, str. Labirint 116, 74124 București, Oficiul poștal 20, nr. de tel. 323 48 95

CĂTRE CITITORI:

Pagina pentru scrisori este un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestii, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt bine venite informații și inițiative din viața comunităților. Apreciem articole care tratează aspecte legate de experiența personală și puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă.

Imprimată la Tipografia Viață și Sănătate. Adresa: str. Valeriu Braniște nr. 29, nr. de tel. 323 48 95

ISSN 1220 – 6725
Anul LXXVII nr. 3

Lucrarea ispititorului nu trebuie să fie socotită ca o scuză pentru vreo faptă rea. Satana jubilează când aude că cei care se numesc urmași ai Domnului Hristos aduc scuze pentru nedesăvârșirile caracterului lor. Tocmai scuzele acestea conduc la păcat. Nu există scuză pentru păcat. Pentru fiecare copil pocăit și credincios al lui Dumnezeu, sunt la îndemână un caracter sfânt și o viață asemănătoare cu a Domnului Hristos.

Hristos este scara pe care a văzut-o Iacov sprijinindu-se pe pământ și capătul de sus ajungând la poarta cerului, tocmai la hotarul slavei. Dacă cu o singură treaptă scara aceasta n-ar fi ajuns la pământ, am fi fost pierduți. Dar Hristos vine la noi acolo unde suntem. El a luat natura noastră și a biruit, pentru ca și noi, luând natura Lui, să putem birui. Făcut „într-o fire asemănătoare cu a păcatului" (Romani 8,3), El a trăit o viață fără păcat și, prin dumnezeirea Sa, stăpânește pe tronul cerului, în timp ce, prin natura Sa omenească, vine la noi. El ne invită ca, prin credință în El, să ajungem la slava caracterului lui Dumnezeu. De aceea noi trebuie să fim desăvârșiți, după cum și Tatăl nostru „cel ceresc este desăvârșit" (Matei 5,48).

Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, ed. 1997, pag. 248

Dumnezeu și David – o relație cutremurătoare

Adrian Bocăneanu

Rezumatul primei părți: David, cel mai sărbătorit dintre regii lui Israel, se distinge prin caracterizarea divină: „Om după inima Mea". Aceste cuvinte spun mai puțin despre caracterul lui David și mai mult despre inițiativa suverană a lui Dumnezeu, care alege așa cum hotărăște El. Aceasta nu este o alegere după merite, ci o numire printr-un legământ necondiționat și nemeritat.

Privilegii incredibile

Legământul lui Dumnezeu cu David i-a adus favoruri unice: protecție specială încă înainte de a se fi născut (Ps. 139,13-18), călăuzirea Duhului Sfânt și o relație nelimitată cu Suveranul Universului (2 Sam. 23,1.2), iubirea și loialitatea poporului său, precum și respectul națiunilor din jur (2 Sam. 22,40-51), descoperiri profetice țintind către Mântuitorul (Ps. 2,7-12; 22,1-31) și o contribuție fără egal adusă Scripturilor, mai ales pe planul devoțiunii personale și al închinării publice (ne-ar fi imposibil să ne imaginăm Biblia fără Psalmi; serviciile divine din Cina Domnului ar fi de neconceput fără poemele sale de pocăință, cele de înmormântare fără „Domnul este Păstorul Meu" și cele de căsătorie fără „Dacă nu zidește Domnul o casă..."). Viața și moștenirea lui David sunt atotprezente în experiența creștină individuală și colectivă, prin istorisiri de un realism pasionat, de-a dreptul contemporan, prin simboluri de mare bogăție și prin poeme și imnuri fundamentale.

O relație cutremurătoare

Vorbind prin Natan, Domnul l-a anunțat pe David ce fel de relație avea El să instituie cu fiul său care-i va urma la tron: „Eu îi voi fi Tată și el Îmi va fi fiu. Dacă va face răul, îl voi pedepsi cu o nuia omenească și cu lovituri omenești; dar harul Meu nu se va depărta de la el" (2 Sam. 7,14.15). Neascultarea era încă posibilă și chiar probabilă. Cât timp va dăinui legământul – adică „veșnic" – va dăinui și această relație fără scăpare: tată-fiu. Cu mâna întinsă, Dumnezeu urmărește pe iubitul Său fiu și-i administrează disciplina. Este durere, ocazional sunt și proteste, chiar încercări de evadare, dar, slavă Domnului, nu există cale de a scăpa din mâna hotărâtă a lui Dumnezeu, din strânsoarea mâinii Lui. De altfel, durerea nu este doar partea omului. Tata suferă chiar mai mult decât fiul. Întreaga Scriptură răsună de teribila Lui frământare și jale atunci când Își disciplinează pe cei iubiți. Simțim o descărcare inimaginabilă de energie. Pentru cineva din afară, este cu totul imposibil să înțeleagă această latură aspră, aproape răzbunătoare, a purtării lui Dumnezeu cu prietenii Săi cei mai dragi, ca Avraam, Iacov, Moise, Petru sau Pavel. Dar, în ciuda păcatelor lor înspăimântătoare, ei stau înaintea lui Dumnezeu, ca Iosua în viziunea lui Zaharia, și pot să audă glasul Său cum șuieră cu o jale bărbătească: „Cum să te dau...? Cum să te predau...? Mi se zbate inima în Mine și tot lăuntrul Mi se mișcă de milă! ... Ei vor urma pe Domnul, ca pe un leu care va răcni, căci El Însuși va răcni, și copiii [Lui] vor alerga tremurând de la apus" (Osea 8,8.10).

De fapt, este atât de multă disciplină de administrat, atât de multă pedeapsă de suferit, încât nici o ființă umană nu o poate absorbi și să supraviețuiască. În cele din urmă, avea să vină marele Fiul al lui David, singurul Fiu al lui Dumnezeu, care să ia asupra Sa ocara, să înțeleagă ce înseamnă să strige: „Dumnezeule! Dumnezeule! Pentru ce M-ai părăsit?" (Ps. 22,1), atunci când „se apropie necazul" (vers. 11) și ajunge „în țărâna morții" (vers. 15). De aceea „cutremurați-vă înaintea Lui, voi toți!" (vers. 23).

David însuși nu a trebuit să aștepte să vadă cum Domnul avea să pedepsească pe Solomon „cu o nuia omenească". El a avut parte din belșug de „lovituri omenești". A fost un timp când, aflând de dragostea lui Mical față de el, s-a lăsat aprins de ambiții tinerești și de o dorință secretă de a-l face să sufere pe Saul. Și David a reușit să o smulgă pe Mical de la tatăl ei, dar aceasta nu a încins și mai tare ura lui Saul, iar căsătoria cu Mical a fost o tragedie. A fost un timp când, epuizat de viața de fugar, David a hotărât să se refugieze la Gat, capitala filisteană. Și viteazul biruitor asupra lui Goliat ajunge să se poarte ca un alienat mintal. Respectul de sine și simțul chemării s-au năruit și urmează un timp de compromisuri morale jenante. Și a venit un timp când David a început să învețe de la vecini cum se merge pe calea regală: poligamie, politică și cruzime, îngăduință de sine, ambiție. Și apoi citim istoria din 2 Samuel 11 și rămânem fără glas. Este ca și când istoricul sacru a construit toată această ascensiune uimitoare la o slavă aproape nepătată, doar ca să-l demaște brusc și fără menajamente. O seară de răsfăț și pasiune și totul se năruiește. Mâna divină gravează verdictul: „Numărat, numărat, cântărit și găsit prea ușor". Se declanșează implacabil un șir de dezastre umilitoare și sângeroase. Nu este nici o îndoială că Dumnezeu patronează totul – citiți încă o dată cuvintele lui Natan din capitolul 12.

În mâinile Domnului

După toate acestea, după rușine, groază, pierderi fără număr și lacrimi cât să inunde pământul, înțelegând că o altă lovitură este gata să cadă, David ia o decizie copleșitoare: „Oh! Mai bine să cădem în mâinile Domnului". Nu poate fi o concluzie mai potrivită a celei mai zbuciumate vieți dintre toți eroii biblici. Nu este resemnare pasivă, ci punctul culminant al cunoașterii tatălui de către un fiu iubit cu pasiune și îndârjire: „Căci îndurările Lui sunt nesfârșite" (2 Sam. 24,14).

„În mâinile Domnului" – n-aș putea dori altceva nici pentru mine, căci nici Isus nu a dorit altceva, spunând la fel ca David: „În mâinile Tale Îmi încredințez duhul" (Ps. 31,5).

CURIERUL ADVENTIST

MARTIE – 2000

CUPRINS

3, 5 Editoriale

6 Jocurile de noroc

9 Își pun viața ca miză

12 Declarația Conferinței Generale privind homosexualitatea

15 O prietenie strânsă

19 Cele mai triste momente din viață

22 (Ne)liniștea unei generații – 11

24 Pagina de sănătate

25 Colțul copiilor

26 „Femeie, de ce plângi? Pe cine cauți?"

27 Libertatea religioasă

28 Preocupările Secretariatului de Stat pentru Culte privind libertatea religioasă în România

30 Conferință pentru Sabat la Arad

31 Știri

Scrisori

„Biserica noastră 'amestecată'"

Toate articolele din luna decembrie 1999 sunt frumoase și interesante. Articolul lui Daniel Giang mi se pare deosebit, Domnul fie lăudat! Acest articol pare că a fost dictat în întregime de Duhul Sfânt, Daniel Giang fiind numai o simplă unealtă. Mă rog Domnului să iau aminte, mai mult în ce mă privește pe mine și mai puțin în ce îi privește pe alții.

Expunerea articolului arată adevărul concret al declarației Duhului Sfânt din Apocalipsa 12,17, dar puțini înțeleg acest lucru. Rezolvarea problemei, destul de grave și urgente, o văd numai pe calea *rugăciunilor stăruitoare pentru Duhul Sfânt*, care să ne convingă pe fiecare de păcatele noastre, să ne dea convingerea de păcat și o credință deosebită în puterea rugăciunii, pentru că numai așa se pot rezolva problemele cu care este confruntată biserica. Și dacă totuși ni se pare că și noi avem ceva de făcut pe lângă aceasta, să nu uităm sfatul dat de scumpul nostru Mântuitor, din Matei 18,15: „... între tine și el singur". Înainte de a face acest lucru, să ne rugăm să știm cum să punem problema în așa fel, încât inima să fie convinsă de păcat.

Să citim mai întâi încă o dată și, înainte de a acționa, să fie proaspăt în minte și-n inimă, iar dacă ni se pare bine, de la caz la caz, îl putem studia și împreună cu fratele nostru la care mergem.

Rugăciunea, recomandată prin cuvinte și fapte, este învățătura cea mai de seamă a Evangheliei și trebuie observată în viața Domnului Hristos. Rugăciunea și postul erau secretul vieții Sale spirituale ca om. Dar să vedem și faptul că inamicul numărul unu al nostru și al rugăciunii a avut tupeul să se prezinte la rugăciunea Domnului Hristos. „Urmați, dar, pilda lui Dumnezeu, ca niște copii prea iubiți", ne îndeamnă Duhul Sfânt în Efeseni 5,1.

Credeți că este o întâmplare faptul că, deși suntem chemați să trăim o viață de rugăciune, unindu-ne să cerem Duhul Sfânt în măsura ploii târzii, Satana ne-a barat calea spre rugăciune, ca să nu prețuim chemarea și să ne rugăm în mod obișnuit, și nu cum cere ziua aceasta ca „să ni se audă strigătul sus"?

Gheorghe Pițurlea, pastor pensionar, Râmnicu Vâlcea

Publicații și misiune

În forma actuală, *Curierul Adventist* poate intra în competiție pentru primele locuri alături de revistele cu profil religios. Prezența unor articole importante și de interes larg mă ajută să-mi găsesc de fiecare dată timpul necesar pentru a-l parcurge pe nerăsuflate, de la prima la ultima filă. Asupra unor articole revin pentru a mă bucura pe îndelete de ideile prezentate.

Un astfel de articol a fost „Sabatul – ținta atacurilor", de Samuele Bacchiocchi (noiembrie 1999). Articolele bazate pe marile adevăruri ale Bibliei sunt foarte încurajatoare pentru membrii veniți de curând în biserică, pentru care luptele nu numai că n-au încetat, ci poate chiar s-au asprit. La serviciile divine, puține sunt predicile doctrinale, de aceea cele scrise în *Curier* sunt de mare ajutor pentru ei și pentru noi toți. Aceste articole ne încurajează să oferim *Curierul* prietenilor noștri din afara bisericii. De multe ori, revista a fost mijlocul de trezire a interesului pentru ceea ce spune Biblia pentru noi, „peste care au venit sfârșiturile veacurilor".

Atractivitatea unor asemenea articole ar crește dacă s-ar ridica mai mulți autori autohtoni, care cunosc mai bine nevoile celor cărora li se adresează *Curierul*. De aceea, sugerez să se inițieze un fel de concurs în acest domeniu, iar redacția să rețină pentru publicare articolele cele mai potrivite și mai solid ancorate în învățăturile Bibliei.

Pavel Burlacu, secretarul Asociației Pastorale, Conferința Moldova

La porțile Sodomei

Valeriu Petrescu

Există în Biblie un personaj fascinant: Lot. Experiența lui poate fi urmărită cel mai bine... la porțile cetăților. În vechime, poarta cetății era locul în jurul căruia gravita viața publică. De obicei, în interior, dincolo de porți, era piața publică. Acolo se aflau noutățile, acolo se făceau judecățile, acolo se puneau la cale lucrurile importante.

Pot fi urmărite șapte scene semnificative din viața lui Lot, desfășurate la porți.

Prima scenă: Lot la poarta cetății Ur (Gen. 11,31). Lot pleacă din Ur nu prin propria-i alegere, ci la porunca lui Terah. El devine adventist pentru că familia a devenit adventistă. El adoptă un nou stil de viață deoarece stilul de viață al familiei s-a schimbat. Este o schimbare bună, dar nu este alegerea sa.

A doua scenă: Lot la poarta Haranului (Gen. 12,5). Din nou Lot pleacă spre țara făgăduită, dar, acum, la porunca lui Avraam, care este capul familiei. El continuă să fie adventist pentru că întreaga lui familie este așa. Este o viață bună, dar încă nu este alegerea sa.

A treia scenă: Lot la poarta Sodomei (Gen. 13,8-12). Lot tocmai a ales el însuși. Va rămâne adventist, dar își va întinde corturile până la Sodoma. El este în afara cetății, cu fața la Sodoma și cu spatele la Avraam și la altarele lui. El stă cu fața spre stilul de viață din Sodoma, rupându-se încet-încet de stilul de viață al familiei lui. Dacă Lot este încă adventist (și el este), ce caută la poarta Sodomei?

A patra scenă: Lot în Sodoma, prizonier de război împreună cu sodomiții (Gen. 14, 11-12). Din nou el este purtat de viață. Cuceritorii îl scot din Sodoma pentru a-l duce în robie. Avraam îl eliberează și Lot are șansa unui nou început. Dar se întoarce în Sodoma. De ce locuiește Lot în Sodoma, dacă este adventist (și el este!)? Sodoma are avantaje!

Față de viața austeră și lipsită de spectaculozitate a lui Avraam, viața din Sodoma este fascinantă. Acolo sunt toate oportunitățile: distracții, facilități pentru afaceri, posibilități pentru educație, ocupații profitabile, confort, viață ușoară... Și toate viciile Sodomei. Lot este pe cale să devină un cetățean obișnuit al Sodomei. Dacă Lot mai este adventist, de ce locuiește în Sodoma?

A cincea scenă: Lot la poarta Sodomei (Gen. 19,1). Acum el stă cu spatele la Sodoma, dar este înăuntrul ei. Privește spre înălțimi, spre muntele unde sunt corturile și altarele lui Avraam, dar este legat de Sodoma. Lot trăiește într-o stare de compromis. Este cu spatele la stilul de viață al Sodomei, dar legat de cetate.

Cum este perceput Lot de sodomiți? Iată două atitudini: cetățenii zic despre el că este un străin care încearcă să le dea lecții (Gen. 19,9). Oricât ai încerca să devii cetățean al Sodomei, dacă vei rămâne adventist, vei fi perceput ca un dușman. De fapt, ce să cauți în Sodoma? Ginerii lui îl privesc ca pe un om inconsecvent (Gen. 19,14). Dacă lucrurile sunt atât de grave, dacă sfârșitul este atât de aproape, de ce s-a mutat Lot în Sodoma? De ce a părăsit corturile și și-a făcut casă în Sodoma? Ce caută Lot în Sodoma?

„Când Lot a intrat în Sodoma, a intenționat în mod categoric să se păstreze departe de nelegiuire și să poruncească familiei sale după el. Dar el a dat în totul greș. Influențele corupătoare din jurul său au avut efect chiar asupra credinței sale, iar legăturile copiilor săi cu locuitorii Sodomei au făcut ca, într-o măsură oarecare, interesele sale să fie ca ale lor. Urmările ne stau în față" (*Patriarhi și profeți*, ed. 1996, pag. 161).

A șasea scenă: Lot între poarta Sodomei și poarta Țoarului. În această scenă este descrisă o dramă teribilă: destrămarea unei familii adventiste. O parte dintre membrii ei rămân în Sodoma și pier acolo. Din nou Lot este condus de alții (Gen. 19,16) – acum, să părăsească cetatea. Între cele două cetăți se pierde și soția lui Lot. Și iarăși Lot face o alegere: Țoar (Gen. 19,23). Dar Țoarul este sortit distrugerii.

Ori de câte ori Lot face el însuși o alegere, fără a ține cont de chemarea lui Dumnezeu, încercând calea compromisului, greșește grav. Alegerile adventistului Lot sunt catastrofale. Fascinația porților cetăților acestui pământ este distrugătoare.

Și iată ***a șaptea scenă:*** Lot în peșteră (Gen. 19, 30-38). N-a vrut să locuiască în corturi, ca Avraam. Și-a trădat statutul de așteptător străin și călător pe acest pământ. A iubit siguranța aparentă și confortul cetăților lumii. Dar în Sodoma nu este siguranță. Acolo locuiesc sodomiții. Nici măcar oaspeții nu sunt în siguranță. Nici familia. Nici chiar Lot. Sodoma este învinsă. Cetățenii ei sunt luați prizonieri. Doar Avraam este liber și are forța să-i elibereze și pe sodomiți. Dar a te întoarce în cetate înseamnă a alege distrugerea. A prefera fie și Țoarul înseamnă a alege pericolul. Porțile cetăților sunt atrăgătoare, dar cetățile sunt periculoase, cetățile lumii. Singura cetate sigură este Ierusalimul, Ierusalimul ceresc. Dar, până atunci, corturile lui Avraam sunt singurul loc sigur. Altarele Domnului sunt singurele elemente de protecție.

În ce constă tragismul acestui personaj? Care este drama lui Lot? Ce a condus la acest sfârșit jalnic? Iată câteva răspunsuri posibile: compromisul, prioritatea intereselor trecătoare, a crede că poți schimba felul de a fi al lumii, a crede că ești imun la influențele păcătoase.

Pentru adventiștii acestui sfârșit de istorie, viața lui Lot este o lecție teribilă. Să ai totul și să pierzi totul. Să ai o familie și s-o duci în Sodoma. Să crezi că este mai important să beneficiezi de avantajele de o clipă ale păcatului și să constați că un singur lucru trebuie, iar tu nu l-ai ales. Să alegi de unul singur și să rămâi singur pe lume.

Pentru Lot cel de astăzi există o singură scăpare: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei!'" (Apoc. 18,4).

Valeriu Petrescu este directorul Casei de Editură „Viață și Sănătate".

Jocurile de noroc

Ioan T. Câmpian
Dorian Gavrilă

Pe o vreme ploioasă, o bătrânică cu mâinile înghețate scrie greoi o înșiruire de litere și cifre pe o bucată de hârtie, după care o pune cu grijă într-o urnă transparentă. Pentru acel talon, a dat o sumă importantă de bani, poate chiar ultimii bani care îi rămăseseră până la următoarea pensie. Nu este singura persoană care face acest lucru – tineri sau bătrâni, oameni educați sau mai puțin educați, bogați și săraci, numindu-se creștini, procedează la fel. Este fascinantă imaginea valurilor atunci când efectele lor nu sunt distrugătoare. Cam același lucru s-ar putea spune despre „valurile" produse în societate de o cauză sau alta. Asistăm însă la un val stârnit în țara noastră de jocurile de noroc practicabile sub diferite forme. Orice creștin care mai are o fărâmă de luciditate, pentru a „nu fi dus de val încoace și încolo", își pune în mod sincer câteva întrebări înainte de a participa la „fascinanta" lume a jocurilor de noroc: Este voia lui Dumnezeu ca unii să câștige și alții să piardă? Este conștiința mea împăcată cu privire la sursa câștigului? Sunt aceste practici compatibile cu principiile Bibliei?

Articolul de față oferă câteva puncte de vedere aparținând unor creștini care îmbrățișează nuanțe religioase diferite, dar care și-au pus această problemă în mod serios și s-au exprimat în cadrul unei emisiuni la postul de Radio „Vocea Speranței".

O ascultătoare atrăgea atenția asupra sumei cheltuite în decursul unui an de un participant la jocuri, cumpărând doar un talon pe săptămână (10.000 x 52 = 520.000 lei), sumă care este echivalentă cu pensia pe o lună de zile pentru cei mai mulți pensionari.

De ce oare sunt oferiți acești bani cu atâta bunăvoință și generozitate, în timp ce apeluri pentru cauze nobile rămân fără răspuns? Câtă nevoie este să acționăm cu chibzuință în cheltuirea banilor, convinși fiind de iminenta revenire a lui Isus și responsabilitatea încredințată în administrarea acestora!

Binecuvântați-i pe alții

„Creștinii sunt în siguranță doar atunci când dobândesc bani în armonie cu îndrumările lui Dumnezeu și când îi folosesc în moduri pe care El le poate binecuvânta. Dumnezeu ne permite să folosim bunurile Sale, urmând să le întrebuințăm spre slava Sa, pentru binecuvântarea noastră, ca să-i putem binecuvânta pe alții" (*Counsels on Stewardship*, pag. 141).

Influența pe care o exercită mass-media este covârșitoare în promovarea dorinței de câștig prin jocurile de noroc, ajungându-se la declarații din partea participanților (difuzate de posturi de televiziune), cum este următoarea: „Am crezut întotdeauna că voi câștiga!" Iar la întrebarea: „Aveți bilete pentru astăzi?", răspunsul este un hotărât: „Bineînțeles!"

Mahatma Gandhi, lider politic și spiritual în India, avertiza împotriva a ceea ce el numea „cele șapte păcate plăcute": politica fără principii, bogăția fără muncă, comerțul fără moralitate, plăcerea fără conștiință, educația fără caracter, știința fără omenie și închinarea fără sacrificiu.

Sunt oare „fiii întunericului" mai înțelepți decât cei care se numesc „fiii luminii"?

Gandhi nu a fost creștin, dar gândea mai profund și cu o responsabilitate morală mai mare decât a multor creștini din ziua de azi. Coranul interzice practicarea jocurilor de noroc, iar musulmanii se supun cu stricteț e acestei interdicții. Guverne din diferite țări au interzis sau cel puțin au descurajat aceste practici, pentru că au sesizat efectele nefaste pe care le produc. În anul 1845, Parlamentul Britanic a emis o lege prin care se interzice justiției să se implice în recuperarea prejudi-

ciilor suferite de pe urma jocurilor de noroc.

Patologia jocurilor de noroc

O soție declara mâhnită: „Nu este nici un fel de câștig în participarea la aceste jocuri, pentru că eu văd reacțiile soțului meu când se apropie ora transmisiei la TV. Devine tensionat, e alt om, îi acuză pe organizatori... Eu nu pot să stau de față. Mă doare felul în care suferă... Nu poate fi de la Dumnezeu – te ține în tensiune, nutrești ură față de cei care câștigă. Oamenii care cred că Dumnezeu există, că ne cunoaște nevoile și că ne dă atât cât trebuie să avem, să nu se implice în astfel de jocuri".

Un strigăt de durere, un strigăt disperat. Isus a zis: „... vă spun că, dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga..." (Luca 19,40). Asistăm la o dereglare comportamentală, când oamenii devin dependenți. Se produc disfuncționalități în viața spirituală, iar relația cu Dumnezeu are de suferit.

Poate mulți dintre cei care citesc acest articol se vor scuza, fără mustrare de cuget, gândind că, doar participând din când în când, ei nu vor ajunge niciodată într-o astfel situație. Cei care studiază fenomenul scot în evidență aspectul progresiv al implicării, existând doar două alternative: a juca, riscând experiența de a deveni dependent, sau a spune „nu" categoric acestei practici și a alege ascultarea de voința divină.

Vorbind despre experiența nefastă a unui tânăr, Ellen White arată spre natura progresivă a acestui fenomen:

„Pentru un timp, el rezistă la orice ademenire de a ceda ispitei; dar, când observă că cei care mărturisesc a fi creștini par să se bucure de societatea acestei grupe de nereligioși, scopurile și înaltele lui hotărâri încep să se clatine. Lui îi plac vorbele de duh și spiritul jovial al acestor tineri și este aproape imperceptibil atras din ce în ce mai mult în societatea lor. Fortăreața lui pare să cedeze; inima lui cea bravă de până aici ajunge din ce în ce mai slabă. El este invitat să-i însoțească într-o plimbare și ei îl conduc la un bar. Se comandă stridii sau alte aperitive și lui îi este rușine să se abțină și să refuze ospătarea. O dată ce a trecut limitele, el va merge din nou. Un pahar de bere este socotit a fi tolerabil, și el îl acceptă, dar, cu toate acestea, au loc aspre mustrări de conștiință. El nu ia poziție în mod public de partea lui Dumnezeu, a adevărului și a dreptății; îi place societatea ascunsă, înșelătoare a grupei cu care s-a unit și este condus un pas mai departe. Ispititorii lui susțin că a lua parte la jocul de cărți nu este un lucru vătămător, așa cum nu este nici a privi la jucători într-o sală de biliard, și astfel el cedează de repetate ori în fața ispitelor" (*Mărturii*, vol. 4, pag. 435).

Un alt aspect patologic îl constituie starea de dependență care se manifestă prin dorința irezistibilă de a participa mereu și mereu, până când poate „norocul" câștigului va veni.

Pentru că trăiesc într-o lume a visului, reveria este puternic activată. Aceștia visează cum va fi când vor câștiga, cum va reacționa familia, ce vor face cu banii, planuri financiare de prosperitate, dar visul trece și ei rămân într-o situație și mai mizerabilă. Acesta este motivul pentru care mulți nu văd o altă cale de rezolvare a situației decât sinuciderea.

Practicarea jocurilor de noroc este o îndeletnicire veche, care a îmbrăcat diferite forme de-a lungul timpului. În acest context, Isus Hristos a rostit cuvintele: „Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul?" (Mat. 16,26) De fapt, practicarea jocurilor de noroc este forma cea

mai evidentă prin care se poate manifesta iubirea pentru acele lucruri care pot să ne îndepărteze de Dumnezeu și să compromită relația noastră cu El.

„Domnul mi-a arătat că experiența ta religioasă devine o problemă de hazard. Gustarea jocurilor de noroc. Te implor să renunți la această practică și nu o mai continua. Tu îi conduci pe membrii bisericii să considere o virtute obținerea banilor într-un mod care nu ar trebui admis printre noi. Metodele pe care le recomanzi pentru strângerea mijloacelor nu ar trebui deloc să se afle în mijlocul nostru, cu atât mai puțin să fie aduse la înălțimea la care tu și apropiații tăi le-ați adus" (*SPTB*, 17A).

Munca – aspect al vieții

O obiecție serioasă adusă practicării jocurilor de noroc și câștigurilor care le oferă este realizarea unui venit pe seama muncii altora. În Biblie, munca este descrisă ca parte integrantă a vieții. Adam îngrijea grădina, Abel păștea oile, Cain lucra pământul, iar Aquila, Priscila și Pavel construiau corturi. A nu munci înseamnă un afront la porunca divină. Apostolul Pavel este categoric în acest sens: „Să căutați să trăiți liniștiți, să vă vedeți de treburi și să lucrați cu mâinile voastre, cum v-am sfătuit. Și astfel să vă purtați cuviincios cu cei de afară și să n-aveți trebuință de nimeni" (1 Tes. 4,11-12).

Nenumărate pasaje din Biblie vorbesc despre binecuvântările lui Dumnezeu care coboară ca rezultat al muncii, și nu al unor practici care sunt în opoziție cu principiile Bibliei. „Isaac a făcut semănături în țara aceea și a strâns rod însutit în anul acela; căci Domnul l-a binecuvântat" (Gen. 26,12).

O ființă morală este preocupată de creșterea personală. Studii în domeniul sociologiei și al științei comportamentului au evidențiat faptul că oamenii care nu găsesc satisfacții în munca pe care o desfășoară au șansa cea mai mare de a face depresii și vor fi plini de autocompătimire.

Timp pentru vindecare

Nu este de dorit ca în comitetele noastre să se declare război împotriva celor despre care se cunoaște într-o măsură mai mică sau mai mare că au participat la jocuri de noroc sau împotriva celor care au câștigat.

Nenumărate pasaje din Biblie vorbesc despre binecuvântările lui Dumnezeu care coboară ca rezultat al muncii, și nu al unor practici care sunt în opoziție cu principiile Bibliei.

În schimb, a sosit ceasul ca toți să cunoască un clar „așa zice Domnul" în acest domeniu, să dovedim dragoste și compătimire pentru cei greșiți și sprijinul spiritual pentru ca toți să înțelegem care sunt lucrurile care au într-adevăr valoare. A sosit timpul vindecării. A sosit ceasul să devenim conștienți de cursele pe care Satana le deschide în fața sufletelor, de caracterul distructiv al instrumentelor sale – ceasul deciziilor de a trece de partea voinței divine, de a cere mai mult decât oricând ajutor de la Cel Preaînalt.

„Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu, zice Dumnezeul vostru. Vorbiți bine Ierusalimului și strigați-i că robia lui s-a sfârșit, că nelegiuirea lui este ispășită; căci a primit din mâna Domnului de două ori cât toate păcatele lui. Un glas strigă: „Pregătiți în pustie calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeul nostru! Orice vale să fie înălțată, orice munte și orice deal să fie plecate, coastele să se prefacă în câmpii și strâmtorile în vâlcele! Atunci se va descoperi slava Domnului și în clipa aceea orice făptură o va vedea; căci gura Domnului a vorbit. Un glas zice: 'Strigă!' – Și eu am răspuns: 'Ce să strig?' – 'Orice făptură este ca iarba, și toată strălucirea ei ca floarea de pe câmp'" (Is. 40,1-6).

Ioan T. Câmpian este trezorierul Uniunii.
Dr. Dorian Gavrilă este redactor la Radio Vocea Speranței.

Își pun viața ca miză

Din ce în ce mai multe mii de oameni consideră că merită să mori pentru bani.

Jonathan Gallagher

În gerul iernii în statul Illinois, o soție și mamă își aduce copiii la școală, așa cum a mai făcut-o de multe ori. Apoi se întoarce acasă și se omoară.

De ce? Pe scurt, jocurile de noroc. Pe măsură ce pierderile ei au crescut, ea a încercat să le „recupereze", folosind toți banii pe care i-a avut. În ianuarie 1995, a pierdut casa la jocurile de noroc și, în disperare, și-a luat viața.

Un alt caz din statistica tragică a unui curent tot mai puternic al angajării pe viață și pe moarte în jocurile de noroc, din care toți pierd, cu excepția celor care le organizează.

Costul în vieți

În 1994, americanii au pierdut o jumătate de *miliard* de dolari la jocurile de noroc, încercând să se îmbogățească rapid. Costul în vieți păgubite, ruinate, distruse este imposibil de calculat.

Dar la nivel individual este evident. Reportajele din presă prezintă aceste întâmplări tragice:

În noaptea de 13 aprilie 1991, John Lee, un student la colegiu în St. Paul, Minnesota, s-a întors în apartamentul său, a trântit ușa cu piciorul, a luat o armă de vânătoare și s-a împușcat.

De ce? John câștigase mult la jocuri de noroc, apoi pierduse și mai mult. Ultimele sale cuvinte, adresate vărului său care l-a adus cu mașina acasă, au fost acestea: „Aș vrea să fiu mort. Am pierdut 30.000 de dolari".

În august 1994, Linda Raasch, în vârstă de 46 de ani, funcționară într-o instituție publică, s-a dus în garaj, și-a pornit mașina, a deschis geamurile mașinii, apoi a stat pe banchetă și a murit intoxicată cu monoxid de carbon.

De ce? Pentru că lui Linda îi plăcea să joace pocher la aparate video și introducea monede una după alta în ele. Ea a lăsat, pe masă, înștiințarea cu privire la stingerea dreptului de achitare a ipotecii și câteva somații prin care i se cerea să plătească niște facturi restante. Compania de electricitate urma să-i întrerupă curentul din cauza datoriilor.

În mai 1994, Catherine Avina, 49 de ani, fost magistrat în statul Minnesota, s-a culcat să doarmă și nu s-a mai trezit, lăsând în urmă două sticluțe goale de antidepresive și un bilet prin care informa despre sinuciderea ei.

De ce? Deoarece Catherine jucase cărți într-un cazino și pierduse. Ea a murit având o datorie cumulată de 7.000 de dolari și 600 de dolari în cecuri fără acoperire. Ea nu terminase încă de achitat costul tratamentului pentru dependența de jocuri de noroc, primit cu un an în urmă.

Jocuri de noroc: bani pentru care să mori? De ce nu avertizează guvernul, la fel ca în cazul altor forme de dependență – „Atenție: Jocurile de noroc pot dăuna grav sănătății"?

Într-un sondaj din 1995, la care au participat 184 de practicanți ai jocurilor de noroc, toți fiind membri în Gamblers Annonymous (o asociație a celor aflați sub tratament pentru renunțarea la acest viciu), cercetătorii au descoperit „niveluri foarte crescute de... comportament suicidal"; 76% dintre persoanele incluse în sondaj au spus că doresc să moară, 66% au recunoscut că s-au gândit la sinucidere, 45% făcuseră un plan să se omoare, iar 16% încercaseră să-și ia viața.

Legătura dintre practicarea jocurilor de noroc și suicid este demonstrată convingător de un studiu recent, care arată că rata sinuciderii este de patru ori mai mare în Las Vegas, Reno și Atlantic City decât în orașe de mărime asemănătoare în care aceste jocuri sunt ilegale. Studiul, publicat în numărul din decembrie 1997 al *Suicide and Lifethreatening Behaviour*, revista oficială a Asociației Americane de Suicidologie, arată, de asemenea, faptul că rata sinuciderii în Atlantic City a crescut după ce practicarea jocurilor de noroc a fost legalizată în acel oraș. Cercetătorul David Phillips, profesor de sociologie la University of California, în San Diego, a comparat statisticile sinuciderilor la nivel național și a descoperit că rata de suicid este mult mai mare în orașele care au cazinouri decât în cele care nu au.

Un studiu efectuat la Harvard și publicat în ziarul *Times* din New York a arătat o creștere majoră a practicării compulsive a jocurilor de noroc, cu o creștere de 60% între 1994 și 1997, și a estimat că 7 din 100 de nord-americani au probleme legate de jocurile de noroc.

În Australia, medicii sunt atât de alarmați de efectul pe care practicarea jocurilor de noroc îl are asupra pacien-

ților și a familiilor lor, încât Asociația Medicală Australiană a lansat o serie de seminarii în 1998 pentru pregătirea tuturor medicilor în ce privește tratarea celor care au patima jocurilor de noroc.

Unul din cinci sclavi ai acestor jocuri încearcă să se sinucidă. Unul din patru este implicat într-un accident de mașină în drum spre locul în care le practică, iar jumătate recunosc că depășesc în mod regulat viteza maximă legală. Jumătate din toți cei dependenți de practicarea jocurilor de noroc recunosc că au probleme legate de consumul substanțelor chimice nocive.

Pagube pentru familii

Dar efectele distructive ale jocurilor de noroc nu se limitează la cei care le practică.

Gândiți-vă la familii. Promisiuni încălcate, minciuni repetate, violență și abuzuri legate de acest obicei. Consiliul Național pentru Probleme legate de Practicarea Jocurilor de Noroc spune că tovarășii de viață ai sclavilor acestui obicei prezintă un risc de a comite suicid de trei ori mai mare decât cel al populației generale, precum și o mare incidență a bolilor cauzate de stres. Mai mult de o treime spun că au comis acte de violență fizică asupra copiilor lor.

În același timp, copiii încearcă să se sinucidă de două ori mai frecvent decât cei de vârsta lor, întâmpină mai multe dificultăți la școală și sunt predispuși să consume substanțe chimice vătămătoare. De asemenea, riscul de a suferi depresie și boli digestive este mai mare în cazul lor.

Scindarea familiilor și a societății ca rezultat al tragediilor legate de practicarea jocurilor de noroc este imensă. Se estimează că 12 persoane – de obicei membri ai familiei, prieteni și angajați – suferă consecințe dăunătoare când cineva cade în patima jocurilor de noroc.

Costuri economice

Costul pentru societate în termeni pur economici este, pur și simplu, astronomic. Potrivit statisticilor de la Consiliul Național pentru Probleme legate de Practicarea Jocurilor de Noroc, practicanții dependenți ai acestor jocuri costă economia statului aproape 514 milioane de dolari anual numai în statul New Jersey. Frauda în domeniul asigurărilor făcută de jucătorii care încearcă să-și finanțeze viciul este estimată la 1,3 miliarde la nivel național. (Institutul American pentru Asigurări estimează că 40 % dintre toate ilegalitățile comise de intelectuali au ca autori sau ca beneficiari persoane căzute în patima jocurilor de noroc.) Datoria medie a jucătorilor care încep programe de tratament este de cca 70.000 dolari pentru fiecare. Câți dintre cei care practică jocurile de noroc constituie o problemă? Se estimează că între 1 și 4 la sută din populație – aceasta înseamnă o mulțime de probleme și o datorie de miliarde de dolari. Realitatea contrazice argumentul că practicarea jocurilor de noroc aduce bani în economia locală.

Adăugați la toate acestea costurile necunoscute în ce privește timpul de lucru pierdut, ilegalitățile (cei dependenți de jocurile de noroc recurg adesea la delapidare și fraudă pentru a-și finanța obiceiul) și dezintegrarea familiei și vă veți întreba de ce practicarea jocurilor de noroc este privită ca un mod de a obține fonduri chiar pentru „cele mai bune" cauze.

Și totuși, se pare că multe state americane și alte țări nu consideră practicarea jocurilor de noroc o problemă, iar multe dintre acestea le folosesc pentru a finanța diverse programe. Sunt din ce în ce mai obișnuite loterii la nivel statal și național pentru „cauze bune", cum ar fi susținerea artelor și a educației. Milioane de oameni practică jocuri de cărți, adesea pentru sume imense de bani. Mulți nu fac legătura între problemele cauzate de jocurile de noroc și „nevinovatul" bilet de loterie.

Dar gândiți-vă. Prin cumpărarea unui singur bilet de loterie poate că nu vei ajunge dependent de jocuri de noroc, dar principiul este același. Obiceiul acesta poate fi indus în același fel în care consumul moderat de alcool, doar la întâlniri sociale, se transformă în alcoolism sau așa cum folosirea drogurilor „ușoare" duce la dependență de droguri puternice. Unii cercetători au ajuns la concluzia că practicarea jocurilor de noroc care devine o problemă este forma de dependență cu extinderea cea mai rapidă.

Creștinul și practicarea jocurilor de noroc

Care este deci răspunsul creștinului? Să-și închidă ochii și să spună că nu contează? Sau chiar să admită că, din când în când, este bine să pui pariu pe un cal, să introduci bani într-un aparat de jocuri de noroc sau să cumperi un bilet de loterie?

În definitiv, Biblia nu spune nicăieri „să nu participi la jocuri de noroc", nu-i așa?

Dar ea spune: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți".

Aceasta este problema esențială în cazul jocurilor de noroc. Obiectivul este să încerci să câștigi grație pierderii altora. Un analist numea practicarea jocurilor de noroc „jaf prin consimțământ reciproc". Noțiunea de responsabilitate și grijă creștină pentru binele altora nu face parte din practicarea jocurilor de noroc. Din contră, obiceiul acesta pune eul în centru, dorința de a fi unul dintre cei care câștigă pe socoteala tuturor celorlalți care pierd.

Biblia ne învață clar faptul că tot ce avem trebuie folosit spre bine. Banii nu există ca să fie dați la jocuri de noroc, pentru emoția de a vedea zarurile aruncate sau pentru înaintarea personală fără muncă cinstită. Mentalitatea de „îmbogățire rapidă" a celor care practică jocurile de noroc se concentrează asupra unor motive greșite și asupra satisfacerii unor dorințe personale. Aceasta nu constituie altruismul din învățătura Domnului Hristos, punerea nevoilor altora înaintea nevoilor noastre. Din contră, practicarea jocurilor de noroc așază egoismul nostru deasupra necesi-

tăților altora. De unde vine câștigul masiv la loterie? Din bani care ar fi trebuit să fie cheltuiți pe hrană, pe îmbrăcăminte și pe întreținere – mai ales de către cei care cu adevărat nu-și puteau permite să piardă nimic din venitul lor mic. În loc să încerce să satisfacă trebuințele celor mai puțin favorizați, industria jocurilor de noroc ia de la aceștia puținul pe care îl au.

Biblia spune: „Dragostea nu face rău aproapelui" (Rom. 13,10). Participarea la jocuri de noroc spune: „Ia de la aproapele tău tot ce poți".

Biblia spune: „Dacă vei da mâncarea ta celui flămând, dacă vei sătura sufletul lipsit" (Is. 58,10). Participarea la jocuri de noroc spune: „Ia pentru tine de la cel flămând și satură-ți sufletul pe socoteala celui lipsit".

Biblia spune: „Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii faceți-le și voi la fel" (Mat. 7,12). Participarea la jocuri de noroc spune: „Câștigă tu ce pierd alții".

Ca rezultat, „Domnul intră la judecată cu bătrânii poporului Său și cu mai marii lui: 'Voi ați mâncat via! Prada luată de la sărac este în casele voastre! Cu ce drept călcați voi în picioare pe poporul Meu și apăsați pe săraci?' zice Domnul, Dumnezeul oștirilor" (Is. 3,14.15).

În ce-i privește pe marii câștigători (în realitate, organizatorii jocurilor de noroc sunt adevărații „câștigători"), „prada luată de la săraci este în casele voastre". Toate dovezile arată că săracii cheltuiesc un procentaj mai mare din venit pentru participarea la jocuri de noroc decât cel investit de oricare alt sector al societății. Cu alte cuvinte, cei care își pot permite cel mai puțin joacă cel mai mult la jocuri de noroc.

Căutarea senzației

Descriind viitorul, Ellen White arată felul de căutare deșartă a senzației, care a devenit o notă dominantă a societății de astăzi. „Vine repede și sigur o vinovăție aproape universală asupra locuitorilor orașelor, din cauza creșterii continue și categorice a nelegiuirii. Trăim în mijlocul unei epidemii de crimă, în fața căreia oamenii de pretutindeni, gânditori, temători de Dumnezeu, stau înspăimântați. Corupția care domnește e dincolo de puterea de descriere a penei omenești. Fiecare zi aduce noi descoperiri de lupte politice, de mituiri și fraude. Fiecare zi aduce raportul ei întristător de silnicie și nelegiuire, de nepăsare față de suferința umană, de distrugere brutală, diabolică a vieții umane. Fiecare zi mărturisește despre sporirea demenței, crimei și sinuciderii.

Orașele de azi devin cu grăbire asemenea Sodomei și Gomorei. Sărbătorile sunt numeroase; vârtejul excitării și plăcerii sustrage mii de oameni de la datoriile serioase ale vieții. Sporturile excitante – mergerea la teatru, alergările de cai, jocurile de noroc, folosirea de băuturi îmbătătoare și chefurile – stimulează la activitate fiecare pasiune" (*Mărturii*, vol. 9, pag. 75).

Participarea la jocurile de noroc se încadrează bine în această scenă apocaliptică. La fel ca alte activități menționate, ea face apel la excitația de moment a simțurilor, a câștigului posibil (dar extrem de puțin probabil).

De asemenea, Ellen White respinge formele de jocuri de noroc aprobate de unele biserici, spunând că ele sunt „o metodă inventată de minți firești pentru a obține mijloace fără a sacrifica" (*Review and Herald*, 21 noi. 1878). În continuare, ea descrie efectele acestor jocuri de noroc aprobate de biserică: „Un tânăr este înconjurat de ispite. El intră în popicărie, în casa de joc, ca să vadă sportul. El vede banii luați de cel care câștigă. Acest lucru pare ademenitor. Pare un mod mai ușor de a obține bani decât prin muncă cinstită, care cere energie perseverentă și economie strictă. El își imaginează că nu poate fi nimic dăunător în aceasta; pentru că jocuri asemănătoare au fost organizate cu scopul obținerii de mijloace în folosul bisericii. Atunci, de ce să nu se ajute și pe el în acest fel? El are puține mijloace, pe care se încumetă să le investească, gândindu-se că poate va câștiga în schimb o sumă considerabilă.

Indiferent dacă pierde sau câștigă, el se află pe drumul care coboară spre ruină. Dar ceea ce l-a condus pe această cale greșită a fost exemplul bisericii" (*ibid.*).

Biserica Adventistă s-a opus în mod consecvent jocurilor de noroc, în primul rând din cauza pagubelor pe care le cauzează persoanelor și societății. Și alte motive sunt importante, dar efectul tragic, și anume „drumul care coboară spre ruină", este desigur cel mai important. Vieți înghițite de această obsesie, de viciul acesta, vieți irosite, căsnicii ruinate, familii distruse.

Cei care promovează industria jocurilor de noroc pot spune ce doresc. „Oamenii trebuie să aibă de unde să aleagă..." „Participarea la jocurile de noroc nu este decât o formă de distracție..." „Fiecare poate fi un câștigător!"

Spuneți aceasta familiilor lui John Lee, lui Linda Raasch și lui Catherine Avina și ale tuturor celorlalți care au văzut în sinucidere singura metodă de a scăpa din capcana jocurilor de noroc. Spuneți aceasta tuturor celorlalți care trăiesc într-un continuu coșmar al dependenței și al datoriilor. Spuneți-o copiilor a căror viață este jefuită de posibilități și ruinată din cauza practicării jocurilor de noroc.

Atenție – participarea la jocurile de noroc ucide. Acum și pentru veșnicie.

„Semănați mult și strângeți puțin, mâncați și tot nu vă săturați, beți și tot nu vă potoliți setea, vă îmbrăcați și tot nu vă este cald; și cine câștigă o simbrie o pune într-o pungă spartă!" (Hagai 1,6).

Jonathan Gallagher este director pentru știri și informații în Departamentul de Comunicații al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Adventist Review, 21 ianuarie 1999

Declarația Conferinței Generale privind homosexualitatea

Biserica Creștină Adventistă de Ziua a Șaptea recunoaște că fiecare ființă umană este prețuită în fața lui Dumnezeu și noi căutăm să slujim tuturor bărbaților și femeilor în spiritul Domnului Isus. Noi credem, de asemenea, că, prin harul lui Dumnezeu și prin încurajarea din partea credincioșilor din biserică, o persoană poate trăi în armonie cu principiile Cuvântului lui Dumnezeu.

Biserica Creștină Adventistă de Ziua Șaptea consideră că intimitatea sexuală aparține în exclusivitate relației maritale dintre un bărbat și o femeie. Acesta este planul stabilit de Dumnezeu o dată cu creațiunea. Sfânta Scriptură declară: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa și se vor face un singur trup" (Gen. 2,24). Pretutindeni, Scriptura confirmă acest model heterosexual. Biblia nu face nici un compromis în favoarea activității sau a relațiilor homosexuale. Orice act sexual în afara mariajului heterosexual este interzis (Lev. 20,7-21; Rom. 1,24-27; 1 Cor. 6,9-11). Domnul Isus Hristos a reafirmat intenția divină de la creație: „Drept răspuns, El le-a zis: 'Oare n-ați citit că Ziditorul, de la început, i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască, și a zis: De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa și cei doi vor fi un singur trup? Așa că nu mai sunt doi, ci un singur trup'" (Mat. 19, 4-6). Pentru aceste motive, adventiștii de ziua a șaptea se opun practicilor și relațiilor homosexuale.

Biserica Creștină Adventistă de Ziua a Șaptea se străduiește să urmeze învățăturile și exemplul Domnului Isus. El a susținut demnitatea tuturor ființelor omenești și S-a apropiat cu compasiune de persoane și de familii care sufereau consecințele păcatului. A oferit îngrijire și a rostit cuvinte de mângâiere oamenilor aflați în dificultate, în timp ce a făcut distincție între dragostea Sa față de păcătoși și învățătura Sa clară privind practicile păcătoase.

Biserica și homosexualii [1]

„Curvia sau orice altfel de necurăție... nici să nu fie pomenite între voi, așa cum se cuvine unor sfinți." (Efes. 5,3)

Există vreun motiv care să justifice o abordare deschisă a acelor practici imorale cu care Scriptura nu poate fi niciodată de acord, dar care confruntă societatea?

Ioan Buciuman (pastor, președintele Conferinței Banat și directorul Departamentului Tineret al Uniunii): Trăind într-un sat global, ceea ce are loc într-o parte a lumii se generalizează cu timpul, devenind o problematică prezentă oriunde. Probabil că, în România, sodomia nu se manifestă deocamdată chiar ca în țările din vest, dar nu putem sta nepăsători față de acest semn al timpului. Din moment ce statisticile oficiale stabilesc că fenomenul acoperă aproape 4% din populațiile occidentale, ar fi un act de îngropare a capului în nisip să nu acordăm atenție acestui fapt. Chiar inițiativele legislative din țara noastră lasă să se înțeleagă că ne confruntăm deja serios cu această problematică.

Sorin Săndulache (medic, prezbiter în biserica București-Popa Tatu): Triplarea numărului de membri la nivelul bisericii mondiale în ultimele două decade a făcut ca unele dintre problemele lumii să confrunte biserica. Pe de altă parte, în România, modificarea articolului referitor la sancționarea manifestărilor publice ale homosexualilor, ca o condiție a alinierii la standardele europene, a creat o adevărată dezbatere publică. În plus, ca o reflectare a lipsei de informație la nivelul populației, nu

[1] Homosexualul – o persoană, bărbat sau femeie, care experimentează, în viața adultă, o stare de atracție aproape exclusivă față de membrii aceluiași sex și care este indiferent față de relațiile cu sexul opus.

există încă o teologie creștină a sexualității bine structurată și fundamentată biblic și cu atât mai puțin a homosexualității în particular.

Valentin Dănăiață (pastor, predă la Institutul Teologic Adventist): Confruntat cu subiecte din afara normelor morale, bunul simț se revoltă generând un reflex de conservare, concretizat în dorința sinceră de a nu fi amestecat în astfel de „mizerii". Dar, când mamele strigă la posturile de radio, spunând că copiii lor asimilează în școli informații și practici din domeniul perversiunilor sexuale și în special se familiarizează cu homosexualitatea, când limbajul este asaltat de clișee cu aceeași încărcătură, iar arta și filmul luptă pentru „eliberarea" omului, făcând din homosexuali o „victimă" a intoleranței moralei tradiționale, este timpul ca biserica să înțeleagă că are de a face cu un atac frontal asupra principiilor fundamentale ce guvernează viața și spiritul uman și că este datoria ei ca, în timp ce veghează asupra propriei purități, să facă lumină acolo unde se pierd valorile adevărului.

Se pot identifica științific cauze biologice favorizante pentru un comportament homosexual?

S. S.: Există mai multe ipoteze ale determinării cauzale a homosexualității, dar *nu există*, din păcate, *o certitudine*, deoarece acest fenomen recunoaște o cauzalitate complexă, plurifactorială, al cărui *mecanism nu este cunoscut încă*. Ipoteza unei determinări biologice, ereditare, endocrine sau hormonale este adesea invocată. Deși anumite implicații structurale și funcționale pot fi puse în evidență, *nu este clar dacă acestea sunt cauze sau nu sunt decât consecințe*. De altfel, studii de genetică comportamentală foarte serioase au dovedit că personalitatea, caracterul nu sunt determinate generic decât într-o măsură de 25-40%, restul de 60-75% fiind rezultatul obținut prin imitație, învățare sau condiționare socială...

Cu ce argumente am fi confruntați dacă am vorbi cu un homosexual?

I. B.: Tendința actuală manifestată în întreaga lume este aceea de a considera *homosexualitatea și pe homosexuali ca pe ceva normal*. Aici este marea problemă. Există multe alte realități contemporane care apelează la acest statut. Mentalitatea contemporană este dominată de o anumită gândire umanistă, ce face din om etalonul suprem al lucrurilor, deci și al moralei...

S. S.: Există două poziții fundamentale ce funcționează de obicei ca argumente pentru homosexualitate:

• *Homosexualii sunt bolnavi*. Condiția homosexuală este o eroare de adaptare psihosocială. Ea s-ar putea datora deficitului în atitudinea față de sexul similar sau față de sexul opus. În orice caz, factorii care concură la apariția acestei condiții sunt inconștienți pentru cel în cauză și tendința pentru preferințele către același sex se exprimă atât de timpuriu, încât homosexualul nu este și nu a fost vreodată conștient de o stare diferită de cea prezentă. În concluzie, homosexualii sunt susceptibili tratamentului clinic psihiatric și psihoterapiei.

• *Homosexualitatea este o condiție naturală* a homosexualilor constituționali, veritabili. Această stare de atracție față de relații sexuale cu parteneri de același sex nu este o aberație datorită căderii omului în păcat. *Homosexualii sunt doar niște oameni diferiți sub aspect biologic și între ei se află oameni toleranți, altruiști, binevoitori, amabili și spirituali.* Ar fi o dovadă de cinism și de cruzime să permiți heterosexualilor să-și exprime preferințele lor sexuale în mod liber, în timp ce acest drept le-ar fi interzis homosexualilor.

V. D.: Amploarea fenomenului este deseori amintită ca argument pentru „normalitatea" acestei practici. În timp ce statisticile deceniului anilor șaptezeci arată că homosexualitatea în rândul societății americane reprezenta un procent de 4%, statistici mai recente urcă acest procent până la 10%.

„Urăște păcatul și iubește-l pe păcătos" este un principiu care, prin exagerare, poate sugera doar îngăduință, creând adeseori o răsturnare de situație care ar corespunde mai degrabă cu reformularea „iubește pe păcătos cu păcat cu tot". Aceasta a fost capcana pe care n-au putut-o evita Frații Moravi când, în 1974, spuneau homosexualilor un „bun venit în căutarea lui Isus" sau Ucenicii lui Hristos care, în 1977, afirmau că „harul lui Dumnezeu nu exclude pe cei ce au un comportament sexual diferit" (Pearson Michael, *Millenial Dreams and Moral Dilemmas*, Cambridge University Press, 1990, pag. 239). Astfel, trebuie precizat încă de acum, pentru a evita confuzia, că singura realitate în care principiul dragostei față de persoana vinovată și exprimarea dreptății față de actul păcătos pot funcționa este pocăința. Fără părere de rău și ferire de a mai face, indulgența față de păcătos va însemna indulgență față de păcat.

A convinge este mesajul sintetizat de istoria homosexualității. La început, a reușit să convingă că această perversiune nu este păcat, ci doar o boală. A convins societatea să fie îngăduitoare cu acești pacienți „nefericiți", până când, în cea de-a doua etapă (anii '70), a reușit să convingă conștiința socială că nu este vorba nici măcar de o boală, ci era doar o înțelegere greșită a unei noi normalități. Astfel, demonstrațiile anuale ce aveau să înceapă în anul 1979 (internațional gay pride week) urmau să proclame mândria de a fi homosexual... Ca în zilele lui Lot...?

Dacă v-ați întâlni cu un homosexual..., ce i-ați spune?

S. S.: Din punct de vedere științific, nu cunoaștem mecanismul determinant al homosexualității. Experiențele au condus la concluzia că 60-70% din comportamentul sexual este însușit prin imitație, învățare

sau condiționare socială. Activitatea hormonală prenatală influențează doar intensitatea *instinctelor sexuale* și nu pare să aibă vreo pondere în *orientarea sexuală*, astfel încât activitatea prenatală să determine opțiunea homosexuală. Experimentele pe animale de laborator nu pot fi extrapolate la om, la care activitatea sexuală nu este doar un act reflex, automat, ci unul conști-ent, elaborat, cu profunde implicații afective, sociale și moral-spirituale.

Unii homosexuali creștini de diverse confesiuni sunt convinși că o creștere progresivă a atitudinii permisive față de libertinismul sexual va conduce cu timpul la o acceptare a comportamentului lor specific. Acest fapt atrage atenția bisericii asupra seriozității cu care trebuie abordate standardele morale heterosexuale în biserică. Altfel, homosexualii se vor întreba de ce trebuie să fie ei țapii ispășitori ai păcatelor prin imoralitate sexuală din biserică. Sunt adulterul și desfrânarea mai puțin vinovate decât homosexualitatea? Dacă creștinismul nu va lua în serios întreaga problemă a imoralității, riscă să fie acuzat de ipocrizie?

I. B.: Oricât de puternică și de greu de schimbat ar fi această formă de dependență față de păcat, nu există o altă cale de a ajunge la mântuire decât prin pocăință și înnoire spirituală. Oricare formă de dependență beneficiază de același statut atunci când este vorba de mântuire...

Puterea unei vieți noi este Dumnezeu și El o oferă cu inimă largă atunci când oamenii o cer și o practică în mod consecvent. Condiția primirii nu este legată de gravitatea păcatelor, ci de dispoziția de a renunța și de a avea o viață nouă. Acest lucru se aplică și homosexualilor.

V. D.: Încercarea de a impune determinismul genetic sau hormonal ca o cauză pentru comportamentul homosexual nu este concludentă. Ca urmare, această idee nu poate funcționa ca un artificiu prin care responsabilitatea individului față de practicarea acestui viciu ar putea fi diminuată sau negată. Mai mult, chiar și în situația existenței unor tendințe deviante apărute prin degenerarea produsă de păcat, omul are ocazia unei decizii libere cel puțin în procent de 70% prin învățare și educație. În consecință, există oricum posibilitatea unei corecții majore a instinctului, în planul conștientului. Și suntem responsabili de această corecție.

Puterea unei vieți noi este Dumnezeu și El o oferă cu inimă largă atunci când oamenii o cer și o practică în mod consecvent. Condiția primirii nu este legată de gravitatea păcatelor, ci de dispoziția de a renunța și de a avea o viață nouă. Acest lucru se aplică și homosexualilor.

Modificările structural-funcționale (vocea, gestica, pilozitatea etc.) sunt consecințe ale practicii sodomiei, și nu cauze pentru aceasta. Este o greșeală de logică (uneori voită) ca, în cursul analizei istoriei comportamentului pervers, consecințele să fie considerate cauze determinante și astfel să se creeze iluzia perversiunii înnăscute.

Explozia prezenței homosexuale nu o face să fie mai normală. Principiul protestant „în aspecte de conștiință, majoritatea nu are nici o putere" constituie încă normalitatea morală. În fața lui Dumnezeu suntem răspunzători moral, indiferent de opțiunea întregii lumi.

În Romani 1,24-28, Scriptura demonstrează faptul că apostolul Pavel înțelege homosexualitatea ca fiind:

• urmarea idolatriei (vers. 25), narcisism, hedonism, senzualism,

• un act conștient, caracterizat de decizia liberă (vers. 26.27),

• deviațiile structurale și funcționale apar ca efect, și nu în postura de cauze (vers. 27);

• actul homosexual nu este o normalitate, ci este „împotriva firii", ceva „scârbos" (vers. 26), neîngăduit (vers. 28);

• acțiunea de a demonstra „normalitatea" acestei perversiuni este exprimarea firească a revoltei față de decizia lui Dumnezeu (vers. 32).

Ce poți face pentru un homosexual?

Pornind de la premisele că homosexualitatea este o formă deviantă de comportament sexual și că reprezintă eșecul planului divin de a face om după chipul lui Dumnezeu, putem concretiza câteva principii de lucru:

• Biserica trebuie să evite sentimentele de homofobie. Ca orice fobie, aceasta este irațională, nerealistă și nedreaptă.

• Trebuie să existe o preocupare plină de compasiune față de om, în timp ce voi dezaproba cu hotărâre stilul de viață homosexual.

• Lucrând pentru recuperarea ființei iubite de Cer, aceasta trebuie să recunoască propria responsabilitate față de faptele comise.

• Ajutorul acordat pentru recuperare trebuie să vizeze o terapie care să aibă la bază recuperarea emoțională și afectivă într-o societate în care să se evite orice element care să conducă la senzualitate. Este bine să se evite grupurile formate din persoane de același sex, urmărindu-se introducerea în cadrul unor relații de prietenie normale, la care vor participa ambele sexe.

• Dar remediul definitiv pentru această stare de lucruri constă în redimensionarea spirituală prin studiu, rugăciune și asistența Duhului Sfânt.

O prietenie strânsă

Interviu cu pastorul János Biro, preşedintele Conferinţei Tisa, din Ungaria

Aţi vrea să vă prezentaţi cititorilor noştri?

În primul rând, aş vrea să mulţumesc pentru posibilitatea de a transmite câteva gânduri fraţilor din România prin mijlocirea *Curierului Adventist*.

M-am născut în 1969 la Gârbău (Cluj), dar satul în care am copilărit se cheamă Băgara. Sunt adventist de generaţia a cincea, părinţii străbunicilor mei fiind printre primii adventişti din Transilvania. Băgara este un sat mic, cu 150 de case, sat de naţionalitate maghiară. Părinţii mei ne-au educat în aşa fel, încât deosebirea dintre naţionalităţi să nu fie o problemă pentru noi: tata deseori ne-a spus că oameni buni sunt între maghiari, ca şi între români şi, din păcate, oameni răi sunt pretutindeni.

Am făcut liceul la Cluj-Napoca, unde am terminat ca şef de promoţie. Întotdeauna mi-a plăcut să învăţ şi să pun în practică ceea ce am învăţat.

Am făcut armata la Bucureşti, în perioada 1989 - aprilie 1990, cu multe experienţe frumoase. Frumoase, cu toate că am prins Revoluţia la Bucureşti, când am învăţat să mă rog într-adevăr. Atunci când unii dintre colegii mei au fost împuşcaţi lângă mine, mi-am predat viaţa iarăşi în mâinile Domnului. Spun „iarăşi" pentru că, încă la vârsta de 6 ani, când am fost întrebat despre viitor, răspunsul meu a fost că vreau să fiu „Moldovan bácsi" – nenea Moldovan, cu alte cuvinte spuneam că vreau să fiu pastor.

Este interesant că fratele Wilhelm Moldovan a început să mă pregătească pentru Seminarul nostru din Bucureşti, dar perioada de armată şi decesul dânsului au oprit înaintarea acestui proces. Fraţii Alexandru Timiş şi Ernö Gyeresi au continuat să mă pregătească pentru Şcoala Misionară, dar, înainte de examen, în 1989, am primit o invitaţie de la seminarul nostru din Budapesta. După un timp de gândire, m-am hotărât să accept această invitaţie, care îmi dădea posibilitatea să învăţ în limba mea maternă; şi, cu două valize, am părăsit ţara şi am început să învăţ. Părinţii mei mi-au fost de mare ajutor şi încă îmi sunt şi acum.

În Ungaria, am cunoscut-o pe soţia mea, de origine din Ungaria. Avem doi copii frumoşi: fetiţa noastră are doi ani şi jumătate, iar fiul nostru are şapte luni. Soţia mea, Zsuzsa, mi-a fost de mare ajutor în învăţarea limbii maghiare. Probabil ştiţi că în Transilvania se vorbeşte o maghiară mai amestecată, folosind cuvinte ca „pungă", „buletin", „indiferent", „motorină" etc. Aşa că a trebuit să învăţ limba maghiară din Ungaria.

Am început lucrarea ca pastor în 1991 şi am fost pastor ajutor în districtul Veszprém şi Szekszárd. În anul 1996, am fost ales secretar-trezorier la Conferinţa Tisa. În 1998, am petrecut două trimestre la Colegiul Newbold ca să învăţ limba engleză. În 1999, am fost ales preşedintele Conferinţei Tisa.

Am simţit călăuzirea Domnului în aceşti zece ani trăiţi în Ungaria, nu pentru că am fost ales pentru o funcţie atât de onorabilă, ci pentru posibilitatea de a sluji Domnului acolo unde El m-a chemat. Pe pământul acesta, nu există o funcţie mai mare decât să fii copilul lui Dumnezeu! Eu mă bucur că sunt unul dintre copiii Lui.

Sunt convins că prezenţa Bisericii Adventiste în Ungaria nu este atât de semnificativă cum ar trebui să fie. Suntem 4500 de adventişti în toată ţara, la 10 milioane de locuitori. Dar, cu ajutorul Domnului, membrii noştri au relaţii bune cu oamenii din lume, aşa că lucrarea misionară pentru viitor este de a-i călăuzi pe aceşti oameni – în mod personal sau în grupe mici – la Domnul Isus Hristos, ajutându-i să fie „ucenici" în sensul biblic al cuvântului. Conferinţa Tisa acoperă o treime din teritoriul Ungariei şi are 2200 de membri. Aproape 40% sunt tineri între 18 şi 35 de ani. Credem că evlavia tinerilor şi experienţa celor mai în vârstă vor aduce un rezultat considerabil în lucrarea misionară.

Vreţi să ne vorbiţi despre moştenirea celor 20 de ani, în care aţi crescut şi v-aţi dezvoltat în România?

Sunt recunoscător Domnului şi sunt „mândru", într-un sens spiritual, că m-am născut în România, în Transilvania, şi că m-am putut dezvolta într-o atmosferă multiculturală. Am învăţat practic toate lucrurile referitoare la credinţă şi religie şi am avut un timp de punere la încercare a acestora – în timpul serviciului militar.

O altă moştenire este limba română, pe care nu o mai vorbesc atât de bine ca atunci, dar, până acum,

RADIO VOCEA SPERANȚEI

OFERTĂ DE CASETE AUDIO

MUZICĂ

NURI CREȘTINE *Solo Adrian Golea*
E LINIȘTITE *Muzică instrumentală interpretată la nai*
NURI CREȘTINE *Solo Adrian Golea*
AISE *Melodii corale religioase*
LCE CHEMARE *Muzica interpretată la nai de J. M. Kim*
MY JUBLENDE SANG *Cor norvegian*
PORȚI DE CANAAN *Corul Institutului Teologic AZȘ 1994*
IPĂ DE CLIPĂ *Melodii interpretate la nai de Cornel Pană*
RTFĂ DEPLINĂ *Corul MESAGERII SPERANȚEI – Piatra Neamț*
APPELLA HYMNS *Melodii corale religioase (limba engleză)*
STRUMENTAL PRAISE *Melodii instrumentale*
NTECUL ZORILOR *Grup coral Benedictus – Craiova*
ZICĂ INSTRUMENTALĂ *Vol. 1, 2*
NGĂ PORȚI DE VEȘNICII *Solo – Alina Negoșanu*
TĂ-NE, DOAMNE *Grup coral ÎNGER ALB*
NTUL E DIN VEȘNICII *Cor de copii FLORI ȘI STELE*
MÂI CU NOI *Cor de copii FLORI ȘI STELE*
IVIND LA CRUCEA TA *MESAGERII SPERANȚEI*
NURI ADVENTE *Interpretate la nai, vioară și pian*
IRITUAL EFFECTS *Muzică religioasă interpretată la nai de Cornel Pană*
CULTAȚI CUM CÂNTĂ *Trio feminin CELEST*
GORÂT-A-N IARNĂ ALBĂ *Colinde interpretate de soliști și de formații corale*
JS REVINE *Selecțiuni muzicale – MUZICA NET '96*
IS WELL *Favourite hymns and gospel songs – Grațiela Pachmann*
MURI DE LUMINĂ *Imnuri prelucrate pentru pian – Adrian Stroici*
S DE IARNĂ *melodii instrumentale pentru copi, compuse și interpretate de Adrian Stroici*
T MAI APROAPE *Grup coral AMICUS CRISTI*
NEDICTUS *Grup coral Benedictus*
BILAȚIE *Grupul coral ENTHOUSIASMOS*
SCINAȚIE *Grupul coral ENTHOUSIASMOS*
EVERBERAȚII *Grupul coral ENTHOUSIASMOS*
-AM ALES *Solo Hortensia Forray*
LENT NIGHT *Solo Hortensia Forray*
OMNULUI MEU *Solo Adrian Golea*
-NVĂȚĂM *Cor de copii FLORI ȘI STELE*
DI IMNURI CREȘTINE *Grup coral PEREGRIN*
N SLAVA SENINĂ *Solo Claudiana Călin*
-AȘTEPT, ISUSE *Cor copii FLORI ȘI STELE*
E ÎMPĂRĂȚIA TA *Solo Adrian Golea*
SCHATON *Recunoștință Cor din Ploiești*
EVELAȚIE *Imnuri prelucrate la pian de compozitorul Adrian Stroici*
OLINDE *Solo Adrian Golea, la pian Geanina Golea*

Între 26 martie și 29 octombrie 2000, Radio Vocea Speranței va emite pe unde scurte pe frecvența de 9875 KHy în banda 31 M zilnic, între orele 20 și 21 (17-18 GMT)

COMENZI LA **RADIO VOCEA SPERANȚEI,** București, telefon 210.95.60, e-mail rvsro@fx.ro

Prețul unei casete audio este de 19.500 lei

ecvențe RVS:

- București 94,2 MHz 7-13
- Brașov 95,8 MHz 19-21
- Constanța 89,4 MHz 11-12;19-20
- Timișoara 89,7 MHz 21-2
- Piatra-Neamț 92,0 MHz 16-17
- Botoșani 93,1 MHz 12-14
- Turda 89,9 MHz 18-19
- Petroșani 96,0 MHz 0-24

- **„Speranţă pentru generaţia 2000"** Prezintă **Mark Finley**
  Set 10 casete PAL/VHS înregistrate şi prelucrate digital — Preţ 800.000 lei/set
- **„Isprăvnicie Creştină"** Prezintă **Ben Maxon**
  Set 11 casete PAL/VHS înregistrate şi prelucrate digital — Preţ 880.000 lei/set
- **Seminarii** Prezintă **Grig Leordean**
  Set 2 casete PAL/VHS — Preţ 160.000 lei/set
- **„ISUS – Faţă în faţă"** Prezintă **Mark Finley**
  Set 2 casete PAL/VHS (în curs de traducere) — Preţ 160.000 lei/set
- **„Speranţă pentru generaţia 2000"** Prezintă **Lucian Cristescu**
  Set 10 casete PAL/VHS (în curs de editare) — Preţ 800.000 lei/set
- **„Tinereţea Pământului"** Producţie **LLBN**

Comenzi la HOPEmedia
Tel. 01-210.95.60; 093.357.342
E-mail : hope_media@yahoo.com

oriunde m-am dus în străinătate, am găsit frați români, frați plini de dragoste și de ospitalitate.

Pentru mine, cuvântul „acasă" are un înțeles mult mai profund decât înainte: dacă ne ducem la părinții noștri, la 300 km de casa noastră, zicem că mergem „acasă"; dacă vizităm rudeniile rămase în România – bunicii mei din partea tatălui meu sunt în viață și am unchi, mătuși, verișori, verișoare –, zicem că mergem „acasă". De multe ori le spun fraților mei că e bine să am cetățenie triplă: română, maghiară și cerească.

Am fost botezat în Transilvania, pregătit de fratele Chețan și botezat de fratele Timiș. Aceste evenimente vor rămâne neșterse pentru mine, ca și prietenii mei din România.

Ceea ce apreciez foarte mult acum este credința adventistă „moștenită", învățată de la bunicii și de la părinții mei. O cultură adventistă pură, neamestecată cu politica bisericească sau cu idei filozofice – credința pură de la țară.

Un număr considerabil de membri ai bisericii din Transilvania s-au stabilit în Ungaria. Ce ne puteți spune despre ei?

În primele luni sau, în câteva cazuri, în primii ani, frații noștri veniți din Transilvania au repetat aproape în fiecare Sabat: „La noi nu am făcut în felul acesta..." Aceasta era perioada de adaptare. Din fericire, începutul anilor '90 a fost perioada de schimbare a sistemului politic și în Ungaria, deci toată lumea trebuia să se adapteze – așa că am făcut-o împreună cu cei din Ungaria.

Majoritatea fraților veniți din România s-au adaptat ușor și, cu spiritul adventist adus de acasă, și-au căpătat o anumită autoritate. Frații din Ungaria au început să prețuiască nivelul de credință al celor veniți din Transilvania.

Acum, în mai multe adunări avem prezbiteri sau conducători din România. Tot astfel, avem reprezentanți din România la toate nivelurile bisericii: la Conferință, la Uniune și în diferite comitete.

În Ungaria, avem șase pastori originari din România. Toți sunt evlavioși și lucrează bine. Doi dintre ei sunt la Newbold, la studii, anul acesta.

Însă, din păcate, există și persoane (frați și surori) care au plecat din țară pentru că deja aveau probleme în adunare. Sunt câțiva care au importat problemele lor în Ungaria, deoarece credeau că, fiind necunoscuți, pot avea și probleme nerezolvate. Aceștia au uitat că Dumnezeu este același în străinătate, ca și în România.

Dar, în general vorbind, ai noștri s-au adaptat rapid, sunt angajați în lucrarea pentru Domnul și pot să vă spun că sunt mândru de ei.

Bisericile noastre din Ungaria și din România au avut, de la început, legături strânse. Cum să construim în viitor aceste legături?

Pentru mine, legătura strânsă cu președintele dv., fratele Adrian Bocăneanu, înseamnă foarte mult. Îl privesc ca pe un frate mai mare din familia mea. Aș vrea să am mai multe legături de felul acesta.

Din fericire, s-a dezvoltat o prietenie strânsă între Conferința Tisa și Conferințele Transilvania de Nord și Transilvania de Sud. Frații Iosif Suciu, Janos Ilyes, Emilian Niculescu și Géza Cserei Szasz sunt colegi de-ai noștri cu o capacitatea excelentă.

Ceea ce am putea face:

• Să avem tipărituri în limba maghiară pentru frații din Transilvania și materiale de evanghelizare pentru părțile din Ungaria în care sunt mai mulți locuitori de naționalitate română.

• Fratele Ernö Szasz a avut prelegeri în zonele acestea. Ar fi bine să avem în mod regulat prelegeri ținute de câțiva pastori din România. Eventual am putea trimite câțiva pastori din Ungaria să facă lucrare de evanghelizare în Transilvania, între locuitorii de naționalitate maghiară.

• Am putea să-i ajutăm pe studenții și pastorii tineri să învețe limba maghiară literară, lucrând în vacanța de vară sau într-o altă perioadă timp de o lună de zile în Ungaria, într-un district, ajutând un pastor maghiar.

• Am putea organiza împreună conferințe misionare, întruniri cu tinerii noștri, evenimente muzicale, eventual, o dată pe an, o întrunire pastorală, mai ales cu Conferințele din Transilvania, dar și împreună cu toți pastorii din România.

• Am putea edita sau traduce cărți noi.

• Am putea avea ședințe de conducere cu conducătorii conferințelor și cu cei ai uniunii.

• Vizite reciproce între uniuni.

Cred că aș putea scrie mai multe propuneri, dar ideea de bază ar fi o strânsă legătură între frați, pastori și conducători, manifestată în acțiuni comune.

Aveți un mesaj pentru cei în mijlocul cărora v-ați format?

Cred că Domnul Isus Hristos Se va întoarce curând. Aș vrea ca numele nostru de „adventist" să răsune plin de bucuria așteptării Domnului nostru. Încă puțin și vom fi ACASĂ! Oare vecinul nostru știe această veste minunată? Spuneți-le prietenilor și cunoscuților dv. despre Evanghelia care vă este atât de prețioasă! Vor fi vremuri când nu vom mai avea aceste posibilități pe care le avem astăzi.

Poate că în viitor nu va fi mai ușor decât a fost până acum să rămânem credincioși, dar avem promisiunea Domnului Isus că El va fi întotdeauna cu noi, până la sfârșitul veacurilor.

„Să nu vă părăsiți, dar, încrederea voastră, pe care o așteaptă o mare răsplătire! Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit. 'Încă puțină, foarte puțină vreme', și 'Cel ce vine va veni și nu va zăbovi. Și cel neprihănit va trăi prin credință: dar, dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el'. Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia care au credință pentru mântuirea sufletului" (Evrei 10,35-39).

Aș vrea să fiu cu dv. în Împărăția Domnului, unde nu vor fi granițe între noi!

Cele mai triste momente din viață

Robert Veninga

Este o chemare ca slujitorii bisericilor din America să se trezească. Aceasta a fost concluzia lui George Gallup, directorul unei agenții de sondare a opiniei publice, după ce un sondaj recent, în care au fost cuprinși 1200 de adulți, a arătat că majoritatea americanilor doresc o mângâiere spirituală în ultimele lor zile, dar numai o treime cred că slujitorii bisericilor ar putea să o ofere.

Întrebările de care ne vom ocupa sunt următoarele: Cum pot pastorii să-i ajute pe cei aflați pe moarte? Cum pot ei să ofere mângâiere în momentele cele mai triste din viață?

Ne vom opri atenția la patru sugestii. Fiecare dintre ele a fost dată de pacienți care s-au aflat ei înșiși față în față cu moartea și au avut, totodată, o relație cu un slujitor al bisericii.

Vorbiți despre moarte

Când pastorii evită să vorbească despre moarte, cei mai mulți pacienți sunt descumpăniți. „Avem un pastor minunat", a spus un bărbat în vârstă de 86 de ani. „Mă vizitează în fiecare săptămână. Se roagă cu mine. Dar, nu știu din ce motiv, nu își dă seama de gravitatea situației în care mă aflu." O bolnavă în vârstă de 47 de ani a declarat: „Preotul meu este un om minunat. Dar, când vine în vizită, rareori vorbim despre ceea ce este important. Vorbim despre echipa de basebal Minnesota Twins și despre enoriași. Dar niciodată nu vorbim despre moartea mea". După o pauză lungă, ea a continuat: „Eu știu că sunt pe moarte. Nu trebuie ca preoții să vorbească despre aceste lucruri?"

Da, slujitorii bisericilor trebuie să fie în stare să vorbească despre moarte. Dar, de multe ori, nu sunt. De ce? Probabil pentru că nu-și dau seama cât de gravă este starea pacientului, din punct de vedere medical, mai ales dacă el nu este internat. Dar, chiar dacă își dau seama, poate că ei preferă să vorbească despre lucruri plăcute, sperând că prezența lor îi va ridica moralul.

Când spun aceasta, am convingerea că bolnavii cred că pastorul lor îi va ajuta să înțeleagă și să se împace cu gândul că vor muri. De aceea este important ca pastorii să vorbească cu pacienții despre moartea acestora.

Cum să o facă? O manieră delicată de a aduce în discuție subiecte dureroase constă în a pune întrebări, cum sunt următoarele: „Ce v-a spus medicul despre boala pe care o aveți?" sau „Credeți că o să vă simțiți mai bine?" În alte cazuri, cel mai bine este ca asemenea subiecte să fie abordate deschis și pacienții să fie întrebați dacă doresc să vorbească despre moarte. Un pastor care lucrează cu mult succes pentru persoane aflate pe moarte a spus: „Este incomod când încep să vorbesc despre moarte. Dar cei mai mulți răspund pozitiv. Ei pun întrebări, iar eu ascult cu atenție. În aceste conversații nu mă grăbesc niciodată, pentru că știu că vom vorbi despre partea cea mai delicată din viața lor. Când plec, între noi există o legătură nouă, profundă".

Medicul Elton Mayo a spus cândva aceste cuvinte: „Un prieten, cineva care înțelege cu adevărat și care își dă osteneala să ne asculte vorbind despre situația grea în care ne aflăm, poate să schimbe complet felul în care privim lumea".[1]

Vorbiți despre regrete

Ar putea să pară bizar să ne concentrăm asupra regretelor, dar este important. L-am întrebat cândva pe un bărbat de 44 de ani, care urma să moară de leucemie: „Aveți regrete?" „Foarte multe", a răspuns el. „Niciodată n-am realizat ceva important în viață."

„Ați vorbit vreodată despre regretele dv. cu cineva în care aveți încredere?" am întrebat eu. „Nu, întotdeauna am fost prea jenat", a mărturisit el.

Din fericire, a fost în stare să vorbească despre regretele sale cu un capelan de la spital, care a adus înțelegere și mângâiere. Un lucru este adevărat: Cei mai mulți oameni ajung la finalul vieții lor având regrete sau ceea ce s-ar putea numi „lucruri neterminate".

Ce constituie „lucruri neterminate"? Descrierea următoare am auzit-o pentru prima dată într-o convorbire cu o asistentă medicală care avea o experiență de peste douăzeci de ani în îngrijirea bolnavilor internați. „Ceea ce am învățat este faptul că există o moarte 'ușoară' și o moarte 'grea'", a spus ea. „Când oamenii au parte de o moarte 'grea', ei se luptă. Și când au parte de o moarte 'ușoară', și-au încheiat lucrul neterminat."

„Care este lucrul neterminat căruia trebuie să i se acorde atenție?" am întrebat eu.

„Diferă de la un pacient la altul", a spus ea. „Unii au nevoie să vadă că viața lor a fost un succes, chiar dacă au existat eșecuri. Unii au nevoie să pună capăt sentimentelor de mânie față de un părinte, față de un copil sau față de o întâmplare nefericită. Iar alteori, lucrul neterminat este pur și simplu renunțarea la mânia pe care ei o simt

față de boala lor."

Asistenta mi-a povestit apoi despre un bărbat care a fost adus la spital cu o zi înainte să împlinească șaizeci și unu de ani. „Când William a fost internat, am intuit că este mânios. Era ostil, nepoliticos și foarte agitat. Când adormea, gemea de parcă s-ar fi întâmplat ceva teribil de rău. Așa că l-am întrebat dacă toate sunt bune. Atunci mi-am dat seama că William avea ceva neterminat care trebuia să fie încheiat pentru ca el să aibă o moarte ușoară. Semnele sale fizice se deteriorau rapid. Dar el nu voia să moară. Nu voia să cedeze. Era ca și când, adânc, în sufletul lui, exista ceva care nu-l lăsa să moară. Am vorbit cu fiul lui și i-am spus: 'Pe tatăl dv. îl tulbură ceva foarte profund. Eu nu știu despre ce este vorba. Dacă nu se va rezolva, tatăl dv. nu va muri în pace'. Ochii fiului s-au umplut de lacrimi. Secretul familiei era pe punctul de a fi destăinuit. 'Am o soră care locuiește la Baltimore, Maryland', a declarat el. 'Tatăl meu a dezmoștenit-o acum nouă ani, pentru că ea s-a căsătorit cu cineva dintr-o altă rasă. Din punctul lui de vedere, ea a comis păcatul de neiertat. El a spus că nu o va ierta niciodată.' Când am auzit această mărturisire, am știut care era lucrul lui neterminat. I-am spus fiului să-i dea telefon surorei sale și să-i spună să vină la Minneapolis cât poate de repede.

După cinci ore, ea a sosit. Am mers împreună cu fiul și cu fiica în salonul tatălui lor. Pentru prima dată după nouă ani, el și-a văzut fiica. Nu a spus nimic, doar s-a uitat la ea. Apoi și-a deschis brațele către fiica lui și a îmbrățișat-o cu toată puterea pe care o mai avea corpul lui slab. Ea i-a șters lacrimile și s-a așezat pe pat. A trecut foarte mult timp în care ei nu au spus nimic. În cele din urmă, el a privit în ochii ei și a spus trei cuvinte care l-au eliberat pentru totdeauna: 'Îmi pare rău'. Au fost multe lacrimi. S-au ținut de mână și au vorbit despre vremurile de altădată. Tatăl a aflat că este bunic și amândoi s-au bucurat mult. Mai târziu, în seara aceea, am verificat semnele sale vitale și am constatat că sunt mai bune. Dar după aceea s-a întâmplat ceva uimitor. Pe la ora 10:30, tatăl a spus că este foarte obosit. Dar nu a vrut ca fiul și fiica lui să plece din salon. Am intuit ce urma să se întâmple și le-am spus să rămână. Fiecare dintre copii l-a luat de câte o mână. Și apoi el a murit. Dar fața lui era senină. Resentimentele trecuseră. Supărarea dispăruse. Toate lucrurile neterminate fuseseră rezolvate definitiv."

„Noi toți avem lucruri neterminate", a spus asistenta. „Dv. și eu, ca și cei mai mulți bolnavi, avem lucruri neterminate. Este imposibil să mori în pace, dacă lucrurile neterminate nu sunt încheiate."[2]

Cum îi ajutăm pe pacienți să rezolve lucrurile neterminate? Prima condiție este să stabilim relații puternice, autentice cu membrii bisericilor noastre. Trebuie să ascultăm atât cu inima, cât și cu mintea. Să evităm afirmațiile condamnatoare. Dacă facem aceste lucruri, vor apărea momente de vulnerabilitate – momente în care bolnavii ne vor îngădui să privim în inima lor. Abia atunci ei își vor destăinui regretele și speranțele. Doar în atmosfera unor asemenea relații lucrurile neterminate pot fi încheiate.

Sărbătoriți viața

Ajungem acum la a treia sugestie privind ajutorarea bolnavilor aflați pe moarte. *Sărbătoriți viața!* Cum o facem? În vizitele pastorale, este absolut normal să se vorbească despre bucurie – despre acele subiecte minunate care creează o atmosferă de seninătate.

Cum descoperim aceste subiecte? „Când intru în camera unui pacient, încerc să observ cât mai multe lucruri", spune un medic. „Mă uit să văd dacă există fotografii cu familia, dacă pe noptieră se află ceva de citit sau dacă pe perete este vreun tablou. Odată, am mers în camera unui pacient să-i dau o veste tristă. Pe marginea patului său, am observat un exemplar al publicației *In-Fisherman*. În câteva clipe, vorbeam deja despre lacul său preferat în care pescuia și despre amintirile sale legate de prinderea unei știuci mari. Între noi amândoi s-a format repede o legătură care ne-a ajutat să trecem prin momente grele."

Când ne concentrăm asupra subiectelor care aduc zâmbet pe fața unui bolnav, noi sărbătorim viața. Dar putem să o sărbătorim și afirmând că viața sa este importantă. Cu puțin timp înainte de a scrie aceste cuvinte, am vizitat un fost coleg la Universitatea din Minnesota. Ieșise la pensie în urmă cu zece ani și medicii descoperiseră de curând că el suferă de o boală gravă. Înainte să plec, am făcut referire la multele sale realizări. Spre surprinderea mea, ochii i s-au umplut de lacrimi și el a spus: „Când ești în această fază a vieții, privești înapoi la cariera ta și vezi o mulțime de ocazii pierdute. Probabil că aș fi putut să fac mult mai mult cu viața mea decât ceea ce am realizat".

Când sunt loviți de o boală gravă, pacienții deseori au o „gândire negativă". Ei nu se concentrează asupra bucuriilor pe care le-au avut în viață, nici asupra realizărilor lor. Atenția lor se îndreaptă spre obstacolele pe care a trebuit să le ocolească, spre gropile și impasurile peste care au dat. Când se întâmplă aceasta, este important ca, în mod delicat, să orientăm conversația într-o altă direcție. Când i-am amintit prietenului meu despre noile programe lansate de el și despre influența pe care el a avut-o în viața studenților, pe fața lui a apărut un zâmbet. El a început să se gândească nu la ocaziile pierdute, ci la succesul său. Și când a reflectat la realizările lui, seninătatea a revenit.

Este important ca oamenii să exprime verbal ceea ce aduce bucurie. Gândiți-vă la un fermier de 77 de ani, sigur pe sine. Cum niciodată mai înainte nu fusese bolnav, aparatele la care a fost conectat în aceste ultime zile ale sale l-au îngrozit. Din fire, vorbea puțin. Nu dorea să discute starea sa din punct de vedere medical sau credința lui, deși mi-am dat seama că aceasta era puternică. Lucrul despre care a vrut totuși să vorbim a fost ferma lui.

„De ce lucru sunteți cel mai mândru?" l-am întrebat. Fără nici o ezitare, el a spus: „Pământul meu!" Sunt convins că arătam derutat, pentru că el a continuat: „După felul cum mă priviți, pot să spun că nu sunteți fermier, pentru că toți fermierii știu că pământul înseamnă totul. Ei bine, eu n-am avut un pământ bun. Mi s-a spus că este cel mai

prost teren din ținutul acesta și, acum patruzeci de ani, reprezentantul băncii cu care lucram a afirmat că nu pot să fac nimic din el. Dar am urmat cursuri de cultivarea pământului. Am învățat să folosesc îngrășăminte și să alternez culturile. Am învățat ce culturi se dezvoltă cel mai bine pe terenul meu și pe care să le evit. Acum cinci ani, am avut cea mai bună recoltă de porumb din ținutul meu". El s-a oprit, fața i s-a luminat brusc și a spus cu un surâs larg: „Nu este deloc rău pentru un fermier cu șase clase, nu?"

Într-adevăr, nu era deloc rău! Pe măsură ce vorbea, abia putea să-și rețină entuziasmul. Mândria lui era evidentă. Iar bucuria vieții se putea vedea clar.

Toți avem nevoie să ne simțim bine în ce privește viața noastră și să știm că lăsăm în urmă o moștenire. Louis Pasteur, părintele imunologiei, a trăit într-o epocă în care mii de oameni mureau de turbare. Ani de zile, Pasteur a lucrat ca să creeze un vaccin. Chiar înainte să înceapă să facă experimente pe el însuși, un băiat de nouă ani, Joseph Meister, a fost mușcat de un câine turbat. Mama băiatului a dorit cu disperare ca Pasteur să testeze vaccinul pe fiul ei. Timp de zece zile, Pasteur i-a făcut lui Joseph injecții cu serul pe care îl crease și, în mod uimitor, băiatul a trăit. Zeci de ani mai târziu, dintre toate cuvintele care ar fi putut să fie gravate pe piatra sa funerară, Pasteur le-a ales pe acestea patru: *Joseph Meister a trăit*.

Nu pot să subliniez prea mult gândul acesta: *Noi toți vrem să știm că viața noastră a fost importantă*. Poate că nu suntem un Pasteur, dar suntem părinți, conducători, vânzători și profesori. Suntem electricieni, juriști și pastori. Și fiecare dintre noi vrem să știm, în adâncul sufletului nostru, că viața noastră a făcut ca lumea aceasta să fie un loc în care să se trăiască mai bine.

Concentrați-vă asupra credinței

Am ajuns la ultima sugestie: *Concentrați-vă asupra oricăror probleme nerezolvate legate de credință*. Unii oameni nu vor să vorbească despre credință, și dorința lor trebuie să fie respectată. Dar cei mai mulți doresc ca pastorul lor să acorde atenție sănătății lor spirituale. Cum se poate face aceasta?

Să-i iubim pe oameni pentru cine sunt ei. Acesta este punctul de pornire. Dragostea are o putere incredibilă să ne vindece rănile. Când îi iubim, oamenii se simt acceptați, și aceasta le dă libertatea să vorbească despre speranțele și regretele lor, despre visele și eșecurile lor. De asemenea, îi face în stare să vorbească despre credința lor și despre întrebările pe care le au cu privire la viitorul lor.

Majoritatea oamenilor au întrebări privitoare la credință, mai ales în săptămânile și lunile care preced moartea. În majoritatea cazurilor, pastorul lor este cel care poate să ofere cel mai bine călăuzirea necesară. Este adevărat că lucrarea medicilor, a asistentelor medicale și a altor persoane care se ocupă de îngrijirea sănătății poate aduce răspuns la multe întrebări legate de viață, iar membrii familiei oferă de obicei sprijin și mângâiere. Dar, în experiența mea, cei mai mulți oameni doresc să vorbească cu pastorul lor despre călătoria lor spirituală – cu condiția să existe o relație de iubire, de compasiune.

De ce așteaptă oamenii până când ajung pe patul de moarte ca abia atunci să se ocupe de întrebările importante? „Niciodată nu am avut timp să fiu activ în biserică", a spus un bărbat. Altul a declarat: „Sincer vorbind, niciodată nu m-am oprit să pun întrebări despre Dumnezeu, pentru că aveam impresia că nu există răspunsuri". Un tânăr de 18 ani, care avea cancer osos și urma să moară, a mărturisit: „Mie nu mi s-a părut niciodată că este ceva formidabil să fac parte dintr-o mulțime de oameni care merg la biserică". Indiferent de motiv, acești oameni nu cercetaseră în mod serios importanța credinței. Dar, când moartea bate la ușă, există o nevoie stringentă de a pune întrebări cu privire la enigmele vieții.

Ce lucruri cer persoanele aflate pe moarte, atunci când pun întrebări referitoare la credință? Acestea diferă de la om la om, dar, așa cum am discutat mai devreme, cei mai mulți doresc să se confirme faptul că viața lor a fost importantă. Și foarte mulți doresc asigurarea că Dumnezeu, Cel care i-a creat, va veghea asupra lor când vor trece prin cel mai întunecat ceas.

De exemplu, unei femei în vârstă de 44 de ani, mamă a trei copii, medicii i-au descoperit cancer de piele în faza a treia. Cancerul s-a răspândit rapid și femeia a fost adusă la spital să moară. Ea era îngrijorată cu privire la copii și a plâns când s-a gândit la soțul ei, un om bun, care o iubea mult. Și totuși, ea avea o înfățișare senină.

„Știți ce îmi dă cea mai mare bucurie?" a întrebat ea. „Nu prietenii mei, deși sunt minunați. Nu membrii familiei mele, cu toate că nu i-aș schimba pentru nimic în lume." Ochii i s-au umplut cu lacrimi de recunoștință și a continuat: „Ci faptul că știu că Dumnezeu mă iubește și că nimic nu mă va despărți de această iubire niciodată, niciodată."

Aceasta înseamnă credință. Nu toți ajung la acest nivel de acceptare, dar mulți o fac – mai ales dacă sunt călăuziți de un pastor plin de compasiune. Ce putem spune celui aflat pe moarte, așa încât cuvintele noastre să facă o schimbare? Să ne gândim la aceste făgăduințe extraordinare din Biblie: „Te cunosc de când a fost creată lumea. Ești al meu și Eu sunt al tău. Te iubesc și Îmi găsesc plăcerea în tine. Eu te-am întocmit în pântecele mamei tale. Te-am purtat în palmele Mele și te-am ocrotit la umbra mâinilor Mele. Eu te privesc cu o bunătate infinită și îți port de grijă cu mai multă duioșie decât aceea a unei mame pentru copilul ei. Eu ți-am numărat toate firele de păr și îți voi călăuzi fiecare pas. Eu voi fi cu tine oriunde vei merge și voi veghea asupra ta oriunde te vei odihni. Îți voi da hrană care îți va întări corpul și apă care îți va potoli setea. Nu Mă voi ascunde de tine. Tu știi că Eu sunt al tău și Eu știu că tu ești al Meu. Vei fi al Meu totdeauna. Oriunde te vei afla, voi fi și Eu acolo. Nimic nu ne va despărți".

[1] Robert Veninga, „The Search for the Sacred: How to Find New Meanings in Your Career", *The Journal of Nursing Administration*, ianuarie 1996, 4

[2] Robert Veninga, *A Gift of Hope: How We Survive Our Tragedies* (Boston: Little, Brown and Company, 1985), 264, 265

Dr. Robert Veninga a scris patru cărți despre controlul durerii și al stresului; este profesor la Facultatea de Sănătate Publică a Universității statului Minnesota.

Ministry, *noiembrie 1999*

(NE)LINIŞTEA unei GENERAŢII – 11

Anul Esterei

Ion Buciuman

Modelul biblic adoptat de departamentul de tineret pentru anul 2000 este împărăteasa Estera, care a păşit în viaţa publică „tocmai pentru o vreme ca aceasta".

Au fost, rând pe rând, anul Martei, al lui Iosia, al lui Timotei. Chiar şi numai pentru a păstra alternanţa şirului de tinere şi tineri, anul acesta este rândul Esterei. Deşi cartea care îi poartă numele nu aminteşte niciodată de Dumnezeu, aşa ca într-un veac ateu, cauza Sa devine subiectul conflictului, iar închinarea Sa, provocarea ce expune la riscuri şi conduce la situaţii extreme.

Miss Persia, sau providenţa într-un concurs de frumuseţe

Poate că numai zilele veşniciei vor aduce mai multă lumină în legătură cu destinul oamenilor de caracter şi cu eşecurile lor aparente. Spunem eşecuri aparente pentru că nu poate fi vorba de o pierdere veşnică sau de eşec total pentru cei care, respectându-se, aleg mai degrabă calea aspră a dreptăţii decât drumul lăbărţat al popularităţii ieftine. Acesta este cazul împărătesei Vasti, care refuză să se conformeze ordinului regal al soţului, pentru că acest lucru ar fi înjosit-o lamentabil şi fără rost. Vorbind despre ascensiunea providenţială a Esterei, nu putem totuşi să nu ne oprim o clipă pentru a aprecia şi recunoaşte valoarea şi demnitatea personală a împărătesei Vasti, repudiate din orgoliu şi din rigoare imperială gratuită.

Oricât ar fi de nedreaptă decizia lui Ahaşveroş, trebuie să recunoaştem că, dincolo de limitele şi nedreptăţile oamenilor, Providenţa foloseşte orice ocazie pentru a se manifesta în realizarea planurilor care depăşesc nivelul nostru de înţelegere. În timp ce Dumnezeu, neamintit în cartea Esterei, produce schimbări la curtea împărătească, El pregăteşte deja un scenariu complementar într-o familie atipică, în care o fată orfană creşte frumos şi demn în casa vărului ei, Mardoheu.

Un lucru este remarcabil, şi anume că Dumnezeu a aşezat în Estera un supliment de frumuseţe feminină şi aştepta acum ocazia să implice acest dar natural în planurile Sale. Cu siguranţă că Estera devine conştientă de timpuriu de faptul că farmecul său, recunoscut de cei din jur, nu poate fi tratat cu nepăsare sau folosit în mod egoist. Un fapt dureros este acela că persoane dăruite de Dumnezeu cu un fizic plăcut şi atrăgător consideră acest lucru ca pe un merit personal suficient, refuzând să acorde interes şi dezvoltării caracterului şi frumuseţii spirituale. Estera nu face această greşeală. Ea combină frumuseţea fizică excepţională cu modestia, nobleţea şi decenţa la care adaugă bunul gust, rafinamentul şi echilibrul în măsură să impresioneze în mod distinct comisia de selecţie a viitoarei împărătese.

Providenţa poate lucra independent de voinţa şi acţiunea conştientă a omului, dar lui Dumnezeu Îi place să aibă de a face cu persoane credincioase şi consacrate Lui, care integrează devoţiunea personală în deciziile lor şi aşteaptă să vadă cum lucrează planurile divine în legătură cu ele. Estera are deja practica săptămânilor de rugăciune, nu doar pentru a ieşi din situaţii de criză, ci şi pentru a obţine călăuzirea cea de toate zilele. Probabil că perioada de pregătire pentru concursul de frumuseţe este însoţită de mari frământări sufleteşti în legătură cu oportunitatea de a participa sau nu la un asemenea eveniment public. Cu siguranţă că principiile morale, învăţate şi practicate până acum, nu se potriveau prea mult cu noile condiţii, şi ea nu ştie prea bine dacă poate continua sau dacă trebuie să renunţe, din motive de conştiinţă.

Luptele sufleteşti ale Esterei se amplifică pe măsură ce se apropie finala, care sporeşte foarte mult şansa ei de a intra în atenţia publică. Numai un caracter de integritate impecabilă şi o viaţă spirituală solidă pot fi de folos pentru a lua decizii într-un asemenea moment de cumpănă. Părerea altora, oricât ar fi de convingătoare, nu poate

ajuta prea mult. Asigurarea călăuzirii divine și siguranța interioară pe care le dă o viață regulată cu Dumnezeu pot conduce pe cineva mult mai bine decât părerea prietenilor sau a familiei sau chiar tradiția incontestabilă a bisericii.

Experiența unică a Esterei își păstrează frumusețea și prospețimea în ciuda miilor de ani care s-au scurs între timp. În înțelepciunea Sa, Dumnezeu pregătește împrejurările și oamenii în scenarii separate, pentru ca apoi, combinându-le, să-Și împlinească voia. Este la fel de actuală și astăzi nevoia de tineri care se remarcă în toate privințele, pentru a ocupa locuri de răspundere, înalte sau umile, în numele și pentru cauza adevărului. Rolul lor social poate să nu fie în directă legătură cu biserica, dar influența lor acolo va împlini, în ultimă instanță, planul divin. Așa cum viața devoțională și educația morală a Esterei au făcut-o remarcabilă, tinerii noștri ar putea atinge cele mai provocatoare idealuri, dacă s-ar bizui în totul și necondiționat pe Dumnezeu. Chiar și în locurile în care acest Nume nu este pronunțat în mod obișnuit, I s-ar oferi ocazia să Se manifeste magnific prin oamenii Săi.

Numai lui Dumnezeu să I te închini

Criza din viața Esterei vine pe o cale foarte curioasă, care merită un studiu atent. Mardoheu are o poziție socială confortabilă și posibilități de avansare evidente. Dar acest carusel al împrejurărilor nu îl împiedică să-și trăiască zilnic credința și obiceiurile în închinare. Cultul personalității sau cultul împăratului a provocat adesea dificultăți serioase închinătorilor viului Dumnezeu. O dată deschis, conflictul pe această temă a condus în mod aproape sigur la un deznodământ tragic pentru nonconformiști. Mardoheu putea ști foarte bine acest lucru. În casa în care Hadasa a învățat să devină împărătească cu tabieturi distincte, Mardoheu nu putea fi mai prejos, acceptând să împartă slava Dumnezeului său cu unul dintre slujitorii împăratului. Această hotărâre nu l-a împiedicat să fie profund devotat casei stăpânului său, punându-și viața și serviciile la dispoziția acestuia; cât „dinspre partea închinării, însă, doamne, să ne ierți..." Mardoheu are un Dumnezeu în ceruri, pe care Îl slujește corespunzător, și conducători pe pământ, pe care îi onorează așa cum se cuvine. Cele două domenii – loialitatea față de Dumnezeu și cinstea dată oamenilor – sunt clare și distincte în mintea, sufletul și practica lui.

Comunitatea de principii poate să nu fie vizibilă, dar realitatea ei poate determina efecte la distanță. Trăim într-un mediu complex, bazat pe relații uneori foarte fine, dar care pot declanșa schimbări importante în alt loc decât cel de origine. Intriga și planurile criminale din consiliul de coroană provoacă disperare în apartamentele împărătesei. Legătura dintre cele două este aceeași închinare adusă lui Jahweh.

Astăzi, elementele care solicită închinarea noastră zilnică pot fi destul de diferite de cele care i-au creat probleme lui Mardoheu, dar provocarea este aceeași. De aceea, Dumnezeu aduce aminte lumii: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă". Și lucrul acesta trebuie să fie în primul rând în mintea celor care poartă această solie. Nu ne mai temem astăzi de pedeapsa capitală pentru a nu aduce închinare celor puternici, dar ne putem compromite integritatea pe un preț de nimic în lucruri care în aparență pot părea lipsite de riscuri. Ori de câte ori obiecte, oameni sau idei atrag atenția și ating adorația noastră, ele devin idoli pentru care alocăm sentimente cuvenite numai lui Dumnezeu.

Vremea grupelor de rugăciune

Tânăra împărătească putea foarte bine să-și stabilească un timp privat pentru a se ruga în taină Dumnezeului ei. Dar ea consideră că este ocazia de aur să implice și pe alții în neliniștea și frământările sale, organizând o grupă de rugăciune cu program regulat. Chiar dacă femeile participante nu aveau exact aceleași convingeri și tradiții religioase, Estera nu se sfiește să le implice. Pe această cale, ele aveau să cunoască, din propria lor experiență, realitatea confruntării și realitatea Dumnezeului Esterei, precum și realitatea intervenției Acestuia. Cu siguranță, ocazia rugăciunilor împreună era folosită și pentru a explica detaliile adevăratei închinări. Convorbirile prilejuite aduceau lumina adevărului și întăreau credința în plină dezvoltare. Treptat, femeile din anturaj au împărtășit nu numai luptele credinței, ci și credința însăși.

Tineri și tinere care se adună la întâlniri de rugăciune urmează o practică la fel de actuală ca și pe timpul Esterei. Sistemul grupelor mici, care se întrunesc pentru studiu, rugăciune și lucrare, este mijlocul rânduit de Cel care nu poate greși, pentru a răspunde nevoilor actuale ale bisericii și ale lumii. Acolo se formează convingeri puternice. Acolo tinerii se simt apărați și în siguranță, se simt înțeleși și acceptați, iar lupta lor personală este sprijinită, și ei participă la luptele celorlalți. În grupele mici se nasc marii conducători, bărbați și femei pentru Hristos. Viața bisericii și chiar mersul întregii lumi pot fi determinate de ceea ce se întâmplă atunci când oamenii își pun deoparte timp să fie împreună cu prietenii pentru a se închina lui Dumnezeu și a face planuri pentru înaintarea cauzei Sale; atunci când se adună pentru a constata purtarea Sa de grijă și pentru a-L lăuda pentru intervențiile Sale. Sărbătoarea Purim poate fi o stare permanentă a sufletului celor care urmează pe calea Esterei. Darurile pe care Dumnezeu li le-a încredințat pot deveni instrumentul Providenței atunci când sunt consacrate și folosite spre slava Sa. Poate tocmai pentru o asemenea vreme ne-a pregătit Dumnezeu.

Ion Buciuman este președintele Conferinței Banat și directorul Departamentului Tineret al Uniunii.

10 ARGUMENTE PENTRU A RENUNȚA LA CARNE

1. Argumentul foamei	• În lume, mor anual 20 milioane de oameni din cauza malnutriției. • Numărul de oameni care ar putea fi hrăniți adecvat prin terenul obținut, dacă americanii ar consuma cu 10% mai puțină carne, ar fi 100 de milioane.
2. Argumentul ecologic	• Consumul de combustibili fosili folosiți în industria alimentară axată pe produse din carne este de 3 ori mai mare decât în cea axată pe alimente vegetale. • Combustibilii fosili produc emisii de CO_2, gaz responsabil de efectul de seră, cauza încălzirii globale a planetei. • Pentru fiecare 2,3 kg carne (obținută în regiunile tropicale), se sacrifică cca 100 m^2 de pădure tropicală. • Anual, dispar cca 1.000 de specii de viață datorită tăierii pădurilor tropicale pentru pășunat și alte scopuri.
3. Argumentul cancer	• Femeile care consumă carne zilnic au un risc de cancer mamar de 3,8 ori mai mare decât cel al femeilor care consumă carne mai rar decât o dată pe săptămână. • Bărbații care consumă zilnic carne, brânză, ouă și lapte au un risc de cancer de prostată de 3,6 ori mai mare decât bărbații care consumă rar sau deloc aceste alimente. • Consumul de carne și de grăsimi animale crește riscul de cancer de colon și de rinichi.
4. Argumentul colesterol	• Prima cauză de deces în România o reprezintă bolile cardiovasculare. • La fiecare 3 minute, un român moare din cauza unei boli cardiovasculare. • Riscul mediu de deces prin boli de inimă la cei care consumă carne (și care au un nivel de colesterol în sânge de peste 210 mg%) este peste 50%. • Riscul mediu la cei care nu consumă carne este 15%. • Riscul mediu la cei care nu consumă carne, ouă și lactate este 4%.
5. Argumentul resurselor naturale	• Cantitatea de apă necesară creșterii unei vaci este suficientă pentru a face să plutească un distrugător. • Cantitatea de apă necesară pentru a produce 1 kg de grâu este cca 200 l. • Cantitatea de apă necesară pentru a produce 1 kg de carne de vită este cca 4.000 l. • Caloriile de combustibil fosil necesare pentru a obține 1 calorie din proteină de carne de vită: 78. • Caloriile de combustibil fosil necesare pentru a obține 1 calorie din proteină de soia: 2.
6. Argumentul antibioticelor	• Procentul de stafilococi rezistenți la penicilină în 1960: 13. • Procentul de stafilococi rezistenți la penicilină în 1988: 91. • Deși Comunitatea Europeană interzice adăugarea de rutină a antibioticelor în hrana animalelor din fermele zootehnice, această prevedere este mult neglijată în țări ca România.
7. Argumentul pesticidelor	• Chiar în țările dezvoltate, procentul animalelor sacrificate a căror carne este testată pentru reziduuri chimice toxice este foarte mic (uneori sub 1%). • În SUA, 99% dintre femeile care alăptează și care consumă carne au în laptele lor niveluri semnificative de DDT. În schimb, numai 8% dintre mamele vegetariene au în laptele lor niveluri semnificative de DDT. • Cantitatea de reziduuri de pesticide care contaminează laptele mamelor omnivore este de 35 ori mai mare decât cea din laptele mamelor vegetariene.
8. Argumentul etic	• Numai în SUA sunt ucise pentru carne 660.000 de animale în fiecare oră.
9. Argumentul supraviețuirii	• Generațiile antediluviene au avut o durată medie de viață de peste 10 ori mai mare decât cele postdiluviene. • Cel mai longeviv atlet la proba de triatlon, varianta *ironman* (succesiune de înot 3,8 km, ciclism 180,2 km și alergat 42,1 km), este Dave Scott, de 6 ori câștigător al acestei probe. • Dave Scott este vegetarian.
10. Argumentul biblic	• „Iată că v-am dat orice plantă care face sămânță și care este pe fața întregului pământ, și orice pom, care are în el rod cu sămânță: aceasta să fie hrana voastră" (Gen. 1,29).

Dr. Gily Ionescu, directorul Departamentului Sănătate al Uniunii.

Colțul copiilor

Armură pe care să o port eu

Edna May Olsen

De ziua ei, când a primit o bicicletă frumoasă și nouă, Beth abia aștepta să iasă afară și să meargă cu ea pe trotuar.

„Nu încă", a spus tata. „Mai ai nevoie de ceva, înainte să ieși cu bicicleta afară."

„De ce mai am nevoie?" a întrebat Beth nerăbdătoare. „Vreau să le arăt bicicleta mea cea nouă tuturor prietenelor mele."

„Înainte de a merge undeva cu bicicleta", a explicat tatăl, „trebuie să avem grijă să fii protejată așa cum trebuie. După ce terminăm de mâncat, vom merge la magazinul de biciclete și vom cumpăra o cască. Dacă se întâmplă să cazi și ai cască de protecție, nu te lovești la cap."

La magazin, un vânzător foarte amabil le-a dat sugestia să cumpere și apărătoare pentru genunchi și pentru coate, în afară de casca de protecție, și tatăl ei a plătit câte un set din fiecare.

„Acum ai un echipament de protecție complet", a spus tatăl. „Poți să mergi cu bicicleta pe trotuar și prin parc și nu va trebui să ne îngrijorăm că vei cădea și te vei răni." Cum a ajuns acasă, Beth și-a pus casca, genuncherele și apărătorile pentru coate și a ieșit afară cu noua ei bicicletă, să se joace împreună cu prietenele ei. Mai târziu, în aceeași zi, mama a luat-o în parc, unde a putut să meargă pe bicicletă în voie, fără primejdia de a fi lovită de mașini.

Dar, într-o zi, la scurt timp după aceea, Beth a fost așa de nerăbdătoare să meargă cu bicicleta ei cea nouă, încât a uitat să-și pună obiectele de protecție. Mama și tatăl ei i-au spus că nu va mai avea voie să meargă cu bicicleta timp de câteva zile, ca să o ajute să țină minte cât de important este ca *întotdeauna* să-și poarte casca, precum și genuncherele și cotierele.

„Nu numai copiii, ci și oamenii mari au nevoie, de multe ori, să poarte echipament de protecție", i-a spus tatăl lui Beth. Sudorii trebuie să poarte mască pentru față și ochelari de protecție ca să-și apere ochii atunci când lucrează. De asemenea, pompierii poartă haine din material ignifug când se luptă să stingă incendiile; și fiecare persoană trebuie să-și pună o centură de siguranță, atunci când merge cu mașina. Sportivii care joacă hochei și cei care joacă fotbal poartă, de asemenea, cască și echipament de protecție ca să nu se rănească."

Beth a fost surprinsă când a aflat că purtarea echipamentului de protecție este o regulă pentru așa de mulți oameni.

„Vino aici, lângă mine", a invitat-o tatăl; el a luat Biblia mare a familiei și a deschis-o la Efeseni 6. „Să vedem care este armura sau echipamentul de protecție pe care ni l-a dat Dumnezeu ca să putem să rămânem în picioare și să fim în siguranță, atunci când Satana vrea să ne atace."

„'Îmbrăcați-vă cu toată armura lui Dumnezeu'", a citit el. „'Stați gata dar, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii, având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii. Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău. Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu'" (vers. 13-17).

„Vezi, Beth", a spus tatăl la sfârșit, „nu doar când lucrăm sau când ne jucăm trebuie să purtăm armura care ne protejează. Biblia ne învață să ne așteptăm că vom fi ispitiți și încercați aproape în orice moment."

De fiecare dată când și-a pus casca, genuncherele și cotierele, Beth și-a adus aminte de ceea ce i-a spus tatăl despre coiful mântuirii și despre toate celelalte elemente de protecție date de Dumnezeu. A fost încălzită și s-a bucurat când a înțeles că părinții se îngrijesc atât de mult de siguranța ei, așa cum face și Dumnezeu.

Timp pentru familie

Invită-i pe membrii familiei tale să se roage împreună cu tine.

• Citește din nou Efeseni 6,13-17. Caută prin casă lucruri care pot să fie folosite ca un coif, ca scut, ca sabie etc. Roagă-l și, eventual, ajută-l pe cel mai tânăr din familia ta să îmbrace tot echipamentul acesta. Ce trebuie să învățăm din aceste lucruri?

• De ce au nevoie creștinii de armură? Poți să precizezi cel puțin două momente din săptămâna trecută, în care ai simțit că Satana te-a atacat sau te-a ispitit să faci ceva rău?

• Cântă o cântare despre ocrotirea pe care ne-o oferă Domnul Isus. Ar putea fi „Sunt copil de Împărat" sau „Oricâte vrăbii sunt pe gard".

• Invită pe fiecare să se roage pentru persoana care stă în partea sa dreaptă ca să aibă puterea specială a lui Dumnezeu în săptămâna care urmează.

„Femeie... de ce plângi? Pe cine cauți?"

Liliana Radu

Această ființă delicată și complicată este aici și acolo. Ea înfrumusețează viața, o colorează. O împlinește și chiar o poartă. Îi stă bine între flori, în grădină, dar și în casă, pentru că a fost creată să fie prezentă. Și, fără ea, viața pe pământ ar fi murit din prima generație.

Prin mama Eva, e adevărat, am aflat păcatul. Prima femeie, aproape inconștientă, a dus soțului ei vestea teribilă a călcării poruncii Creatorului. Aceasta era vestea morții. Adam, deși era îngrozit, a împărtășit din dragoste aceeași soartă. Și istoria o cunoaștem.

Mai multe milenii de păcat au lăsat răni adânci pe fața planetei. Șarpele cel vechi a continuat să producă suferință familiei umane. Cel mai mult în istorie au plâns femeile. Sunt mai lovite sau sunt ele mai sensibile?

Avusese loc un eveniment îngrozitor. Niciodată nu luase parte la execuții, pentru că avea oroare de ele. Deși ar fi putut deveni o dură din pricina circumstanțelor în care o aruncase viața, rămăsese la fel de sensibilă. Fusese o mare păcătoasă, ba chiar cineva ar fi spus că... demonizată. Și avea dreptate, pentru că orice păcat are la bază un demon specialist. Dar L-a întâlnit pe Isus, care o eliberase. De păcate, de demoni, cum vreți. Îi dăduse pace, o vindecase și îi redase speranța. Într-adevăr, era fericită pentru că avea păcatele iertate. Viața Mariei Magdalena era de acum plină de bucurie. Mântuitorul îi înviase din morți fratele, pe Lazăr, o sfătuise ades pe sora ei grijulie, Marta, și acum El, Învățătorul, Domnul Vieții, era mort. Nu putea accepta aceasta. Îl văzuse murind pe lemn. O văzuse pe mama Lui leșinând lângă cruce. Voise măcar să îmbălsămeze trupul lui Isus, împreună cu celelalte femei. Dar venise Sabatul. O zi de odihnă cum nu mai avusese de când era copleșită de apăsarea păcatelor. Bine că „risipise" deja mirul pentru El viu, cum greșit o judecaseră ucenicii în casa lui Simon.

În prima zi a săptămânii, când era încă întuneric, Maria Magdalena s-a dus până la mormânt, dar s-a întors speriată când a văzut că piatra era dată la o parte. I-a anunțat apoi pe ucenici, care au venit și ei și s-au convins că mormântul era gol. Ucenicii s-au întors acasă, însă ea a rămas acolo.

Maria ședea afară, lângă mormânt, și plângea. Pe când plângea, s-a plecat să se uite în mormânt. Și a văzut doi îngeri în alb, șezând în locul unde fusese culcat trupul lui Isus: unul la cap și altul la picioare.

„Femeie", i-au zis ei, „pentru ce plângi?" Ea le-a răspuns: „Pentru că au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus."

După ce a zis aceste vorbe, s-a întors și a văzut pe Isus stând acolo în picioare; dar nu știa că este Isus.

„Femeie", i-a zis Isus, „de ce plângi? Pe cine cauți?" Ea a crezut că este grădinarul și I-a zis: „Domnule, dacă L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus, și mă voi duce să-L iau."

Isus i-a zis: „Marie!" Ea s-a întors și I-a zis în evreiește: „Rabuni!" adică „Învățătorule!"

„Nu mă ține", i-a zis Isus; „căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Ci du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru."

Maria Magdalena s-a dus și a vestit ucenicilor că a văzut pe Domnul și că i-a spus aceste lucruri (Ioan 20,11-18).

Nu este important? Dacă printr-o femeie (Eva) a fost dusă vestea morții, tot printr-o femeie – dar pocăită – a fost transmisă vestea învierii Domnului. Era de așteptat ca neînfricatul Petru sau iubitorul Ioan să fie lângă mormânt, poate că Mântuitorul aștepta asta. Dar L-a întâmpinat o femeie. Și pentru ea, Isus Hristos, biruitorul păcatului și al morții, deși Se topea de dor după îmbrățișarea Tatălui, a zăbovit să-i spună pe nume, să-i șteargă lacrimile și să-i dea asigurarea prezenței Sale.

Deși statutul femeii este diferit de la o cultură la alta, această gingașă făptură a rămas un simbol pentru definirea dragostei. Rolul ei este inconfundabil, iar dacă pronunțăm cuvântul „mama", e de-ajuns să simțim admirație, liniște și siguranță. Chiar Prințul Vieții a avut o mamă, cea mai bună care s-ar fi găsit pe pământ. Biserica este simbolizată tot prin femeie, iar Mântuitorul Își îndreaptă toată atenția, toată grija și toată dragostea spre ea. Pentru că El a creat-o și a mântuit-o.

Femeie... de ce plângi?

Liliana Radu este coordonatoarea Departamentului Slujirea Femeii al Uniunii.

Libertatea religioasă

Viorel Dima

Începând din toamna anului 1999, Asociația Națională pentru Apărarea Libertății Religioase „Conștiință și Libertate" a demarat o serie de seminarii la nivelul orașelor celor mai importante, și în mod special al reședințelor de județ, cu tema: *Modalități de cooperare între biserici și instituțiile puterii locale pentru soluționarea problemelor sociale*. Inițiativa s-a bucurat de un mare interes, fapt dovedit prin participarea multor personalități în fiecare județ. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a fost prezentă prin majoritatea pastorilor din județele în discuție și a reprezentanților conferințelor.

Printre obiectivele seminariilor, putem aminti:

• crearea condițiilor prielnice pentru cunoașterea organizațiilor religioase între ele și demararea dialogului interconfesional cu scopul reducerii tensiunilor interconfesionale și stabilirea unor relații de respect reciproc,

• inițierea dialogului între organizațiile religioase și instituțiile puterii locale, cu scopul atât de a conștientiza părțile cu privire la drepturile și obligațiile reciproce, cât și de a îmbunătăți relația dintre culte.

Chiar dacă dezbaterile nu au ținut cont totdeauna de subiectul fiecărei sesiuni, problematica anunțată a fost dezbătută și toți participanții au apreciat inițiativa ca fiind foarte necesară, unică de la revoluție până în prezent, reușită, folositoare, remarcând că „o astfel de inițiativă trebuie să aibă continuitate și să abordeze „probleme punctuale pentru a ajuta la îmbunătățirea climatului social din țara noastră".

Asociația „Conștiință și Libertate" a anunțat, la deschiderea fiecărui seminar, că nu-și propune să lucreze pentru ecumenism sau pentru unirea în vreo formă a bisericilor, ci dorește să lucreze pentru îmbunătățirea climatului socio-religios în vederea consolidării pluralismului religios. În acest sens s-au făcut câteva afirmații, dintre care prezentăm numai câteva, cum ar fi:

– Există mai multe religii și confesiuni religioase și a nega această realitate nu înseamnă că se și reduce diversitatea. Înțelepciunea socială constă în a accepta diversitatea ca pe o realitate și a căuta să beneficiem de aceasta;

– Dumnezeu a creat diversitatea, și unitatea este posibilă numai în diversitate. El a dat daruri oamenilor și bisericilor. Din perspectivă laică, numai acceptând deosebirile, acceptând că fiecare grup are valori specifice, necesare societății, putem lucra convergent și concertat la dezvoltarea unității, păcii și armoniei sociale;

– Din punct de vedere teologic, bineștiind că adevărul este unul singur și că trebuie să rămânem fideli adevărului religios, fiecare grup religios se crede dator să promoveze dreapta credință, convins fiind că el și numai el este deținătorul adevărului. Cu toate acestea, acceptarea diversității este necesară și din perspectiva teologică, pentru a evita să fim așa de îngâmfați, încât să nu mai lăsăm loc lui Dumnezeu să ni Se releve, să ni Se descopere;

– Chiar dacă o biserică este sigură că este adevărată, aceasta trebuie să accepte diversitatea și să dea dreptul la manifestare și credințelor care ar putea fi greșite și să contribuie la eliminarea spiritului dictatorial și la dezvoltarea unor relații bazate pe forța iubirii, nu pe limitarea opțiunilor;

– Pentru a crea o imagine de ansamblu cu privire la aceste acțiuni, vom reprezenta foarte succint seminariile organizate în câteva localități.

Constanța: 23-24 septembrie 1999, în colaborare cu Prefectura. În prima zi, au participat aproximativ 25 de persoane, dintre care mai mult reprezentanți ai instituțiilor puterii locale. Cu ocazia deschiderii lucrărilor, prefectul s-a adresat participanților și a luat parte la dezbateri în cadrul primei sesiuni. Șapte primari și reprezentanți ai Prefecturii, ai unor organizații neguvernamentale și ai presei și-au adus aportul la desfășurarea seminarului, mai ales în prima zi. Din partea bisericilor, au participat doar reprezentanți ai Bisericii Ortodoxe Române, ai Bisericii Greco-Catolice și ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Iași: 27-28 septembrie 1999, în colaborare cu Prefectura Iași. ÎPS Daniel Ciobotea, Mitropolitul Moldovei, nu a putut participa din cauza decesului tatălui său, dar a fost reprezentat de doi consilieri și de câțiva preoți. Din partea Bisericii Catolice, a participat și decanul Facultății de Teologie.

Toate celelalte biserici din Iași, mai puțin Biserica Penticostală, au fost reprezentate. Printre mulți reprezentanți ai instituțiilor puterii locale menționăm pe dl Spiridon Crețu, subprefectul de Iași, și pe dl Mircea Chelaru, general de brigadă Comandantul Corpului 10 de Armată, în prezent Șeful Statului Major General. Acesta din urmă spunea: „Nu unificarea ne interesează, ci promovarea moralei creștine". Domnia sa se întreba, de asemenea, „dacă lipsa de comunicare se datorează ignoranței sau există alte motive interesate".

Giurgiu: 26 ianuarie 2000, Sala Prefecturii, în colaborare cu Prefectura. Așa cum declara subprefectul de Giurgiu, domnul Viorel Mărculescu, „județul Giurgiu nu s-a înregistrat cu probleme delicate pe plan social", dar „sfinții apostoli", cum spunea Protopopul Constantin Buga, „ne-au lăsat la îndemână mijloace de a veni în sprijinul celor lipsiți și să oferim agape, colecte, adăposturi pentru călători, orfani, văduve și săraci". Tot Protoereul de Giurgiu spunea: „Libertatea, în sensul deplin, ne-a adus-o Isus Hristos".

Printre cei peste 35 de participanți, au fost prezenți primari din diferite localități ale județului, responsabili de direcții și departamente de la prefectură, primărie, șeful Crucii Roșii, inspectorul-șef al Inspectoratului Județean de În-

vățământ, preoți și pastori, reprezentanți ai armatei și ai poliției etc.

Participanții au cerut să se mai organizeze astfel de întâlniri chiar în anul în curs, pe grupe de interes.

Buzău: 2 februarie 2000

În afară de Episcopia Buzăului, care a fost numită de presă „Marele absent", toate instituțiile statului și toate bisericile au fost foarte bine reprezentate.

Primarii prezenți au spus ce așteaptă de la biserici și bisericile au arătat cum cred ele că ar trebui să le trateze Primăriile. Secretara Consiliului Județean a remarcat colaborarea pe care o are cu bisericile în domeniul asistenței sociale.

Pastorul George Uba a arătat cum poate contribui Biserica Adventistă la promovarea valorilor în familie, în domeniul sănătății și la eliminarea sărăciei.

Galați: 17-18 februarie 2000, în colaborare cu Primăria Municipiului Galați. Deși în prima zi a seminarului a avut loc înmormântarea președintelui Consiliului Județean și deși Episcopul Casian nu numai că nu a fost prezent, dar a și încercat să influențeze unele personalități politice să nu participe la seminar, la deschiderea lucrărilor, cocheta sală a fost neîncăpătoare. Re-prezentanți ai autorităților locale, ai bisericilor, ai presei și ai organizațiilor neguverna-mentale au fost prezenți încă de la deschidere.

Primarul Municipiului Galați și-a exprimat adeziunea totală la valorile libertății religioase, precum și preocuparea de a asigura dreptul fiecărui cetățean de a-și manifesta credința. Domnia Sa a acordat facilități diferitelor biserici pentru construcția de biserici.

Dl Mihai Vlasie, Consilier la Secretariatul de Stat pentru Culte, sublinia faptul că „foarte puține culte mențin o legătură cu autoritățile locale, și acest lucru este în detrimentul societății". El mai spunea că „70% dintre români se plâng de singurătate (nu de lipsa de comunicare, ci de lipsa de comuniune), fapt pentru care este nevoie ca preotul și pastorul să intervină în rezolvarea problemelor în familii și în ameliorarea relațiilor dintre oameni, relații care, în prezent, se bazează pe egoism și pe ură".

La încheierea lucrărilor seminarului, împreună cu domnii Maurice Verfaillie, Constantin Cuciuc, Mihai Vlasie, Marius Munteanu am făcut o vizită de aproximativ trei ore și jumătate la Episcopul Casian, ocazie în care ne-a asigurat că, pe viitor, va trebui să ținem legătura mai strâns, că doar suntem frați, și că, dacă noi suntem în bune relații cu alți ierarhi ortodocși, atunci Domnia Sa se va înscrie pe linia ortodoxiei. La această întâlnire, au participat toți consilierii și Protopopii Episcopiei Dunării de Jos (județele Galați și Brăila).

Timișoara: 21-22 februarie 2000, în colaborare cu Prefectura Timiș.

Inițiativa noastră s-a bucurat de un interes special la Timișoara, unde lucrările seminarului au început cu peste 80 de personalități din județ, printre care: ÎPS Nicolae Corneanu, Mitropolitul Ortodox al Banatului, Excelența Sa Martin Ros, Episcop Diecezan, Eminența Sa, Dr. Ernest Neuman, Prim Rabin, PS Episcopul Greco-Catolic Alexandru Mesian, Pastorul Adrian Bocăneanu, Prefectul Dumitru Ganț, Primarul Municipiului Timișoara, Gheorghe Ciuhandru, și multe alte personalități.

Dacă Excelența Sa Martin Ros arăta că „moralul este influențat de lipsurile materiale", Prefectul Ganț sublinia că cetățenii „nu întâmplător văd în biserică adevărații piloni în jurul cărora trebuie să se refacă România". Domnia Sa mai spunea că „mulți dintre cetățenii României au suferit pentru că au crezut diferit față de cei care au avut puterea", dar a venit timpul când „libertatea de conștiință și de a crede trebuie să fie reală".

„Statul este laic și nici nu poate fi altfel, pentru că statul este și pentru credincioși, și pentru necredincioși, dar cred că trebuie să existe o cooperare între instituțiile statului și cultele religioase", spunea ÎPS Corneanu.

Cu privire la modalitatea de cooperare, pastorul Ioan Buciuman susținea că aceasta se poate chema parteneriat și că, pentru sărăcie, corupție, mediu poluat și criminalitate, biserica poate oferi ajutor pentru săraci, educație, mobilizare pentru acțiune socială și program de însănătoșire.

La toate seminariile amintite, am fost însoțit de renumitul sociolog dr. Constantin Cuciuc, profesor, cercetător și conducătorul Cabinetului de Sociologie a Religiilor din cadrul Institutului de Sociologie al Academiei Române, și directorul de libertate religioasă al Conferinței Banat, pe teritoriul căreia se desfășura seminarul. La Galați, Iași, Constanța și Timișoara, a fost prezent și Maurice Verfaillie, director de libertate religioasă la Diviziunea Euro-Africa, și Consilierii de la Secretariatul de Stat pentru Culte: Bob Surdu (Giurgiu și Buzău), Mihai Vlasie (Galați) și directorul Ștefan Ioniță (Constanța). Toți aceștia au avut o contribuție importantă la reușita acestor acțiuni.

Desigur că s-au desfășurat mult mai multe astfel de seminarii în această perioadă. În acest articol, m-am referit doar la cele mai importante.

În concluzie, se poate constata, în urma acestor acțiuni, că mulți lideri politici și religioși, precum și alte personalități participante înțeleg mai bine problematica libertății religioase și fac declarații în favoarea pluralismului religios.

În plus, cei mai mulți participanți apreciază ocazia de a se cunoaște, de a dialoga cu privire la problemele cu care se confruntă și de a stabili relații ce contribuie la crearea unui climat de bună înțelegere.

În mai multe locuri, am fost întrebat dacă nu cumva momentul este neprielnic, deoarece în curând vor avea loc alegerile, iar relațiile pe care le-am stabilit nu vor mai fi de folos și, în felul acesta, dacă nu cumva investiția este nejustificată. Am răspuns de fiecare dată că, dacă actualii lideri se vor schimba, ei vor rămâne persoane imporante, vor avea și în viitor un rol în societate și investiția nu este zadarnică. În plus, venind alți conducători, va fi pentru noi o ocazie să stabilim relații și colaborări și cu aceștia și astfel numărul celor cu care vom putea colabora la realizarea unui climat favorabil la promovarea libertății religioase va crește.

De asemenea, este de reținut faptul că participarea Bisericii Adventiste la aceste manifestări este foarte bine apreciată și imaginea acesteia se îmbunătățește simțitor.

Viorel Dima este directorul Departamentului Libertatea Religioasă al Uniunii.

PREOCUPĂRILE SECRETARIATULUI DE STAT PENTRU CULTE PRIVIND LIBERTATEA RELIGIOASĂ ÎN ROMÂNIA*

Nicolae I. Brânzea

Unul dintre obiectivele fundamentale urmărite în relația dintre Secretariatul de Stat pentru Culte, ca reprezentant al statului în domeniu, și diferitele forme instituționale de organizare pe care le cunoaște viața religioasă (cultele, asociațiile religioase etc.) este respectarea libertății de credință. Acest principiu este expres formulat în Constituția României din 1991 (art. 29, alin. 1 și 2). Totodată, prevederile aceluiași articol din Constituție (alin. 3 și 5) garantează libertatea de organizare a cultelor religioase, precum și autonomia lor față de stat.

Asigurarea respectării acestor prevederi a constituit preocuparea Secretariatului de Stat pentru Culte în perioada ultimilor zece ani, în condițiile în care legea care reglementează domeniul religios datează din anul 1948, iar societatea românească a cunoscut, în perioada regimului comunist, experiențe clare de limitare și încălcare a libertății de conștiință și de credință. Cu atât mai mult, instituția noastră este interesată de promovarea unui spirit ecumenic în societatea românească, în care să existe un dialog real între diferitele culte și asociații religioase, precum și relații de cooperare între cultele și asociațiile religioase, pe de o parte, și administrația locală și societatea civilă, pe de altă parte. Ca un corolar al acestui deziderat, ne străduim, alături de alte instituții abilitate ale administrației publice, ca libertatea de credință să respecte dreptul minorităților etnice la identitate culturală și spirituală proprie.

În conducerea activității Secretariatului de Stat pentru Culte și în promovarea relațiilor Statului cu cultele și asociațiile religioase, se ține cont și de faptul că România este semnatară a unor tratate și convenții internaționale menite să asigure un standard general de respectare a drepturilor omului și a libertății de conștiință: Declarația Universală a Drepturilor Omului; Pactul Internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale; Pactul Internațional cu privire la drepturile civile și politice; Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale; Convenția-Cadru pentru protecția minorităților naționale; Declarația cu privire la eliminarea tuturor formelor de intoleranță și discriminare pe motive de religie și credință. *De modalitatea în care instituția noastră, împreună cu cultele și asociațiile religioase și alți factori politici implicați, va reuși să creeze un climat în care prevederile legislației naționale și ale documentelor internaționale la care* România este parte semnatară să fie respectate, în care viața religioasă să fie dominată de libertatea de manifestare, dar și de respect între diferiții factori sociali, va depinde îndeplinirea cerințelor legate de acquis-ul comunitar în domeniul drepturilor omului, al drepturilor civile și politice.

Dar, pentru că multe dintre aceste considerații sunt cunoscute, pe de o parte, sau par niște abstracțiuni, pe de alta, poate ar fi necesar de știut că în activitatea curentă a Secretariatului pentru Culte pot fi semnalați niște „indicatori" care vorbesc în felul lor, cu elocvența datelor statistice, despre nivelul libertății de credință și de manifestare a cultelor și asociațiilor religioase în România și despre asistența acordată lor de către Secretariatul de Stat pentru Culte (S.S.C.). Iată doar trei asemenea elemente:

• libertatea activităților de misionarism religios pe teritoriul României: în perioada 1990-1999 s-au înregistrat la S.S.C. peste 10.000 de solicitări de eliberare a unei vize de ședere pe termen de 1 an/6 luni în acest scop din partea unor culte/asociații religioase;

• libertatea de asociere pe motive religioase: în perioada 1990-1999, cca 700 de asociații cu obiective în domeniul religios au solicitat S.S.C. avize pentru organizare și funcționare, necesare organelor judecătorești în vederea obținerii personalității juridice;

• împreună cu conducerea Ministerului Lucrărilor Publice și al Amenajării Teritoriului S.S.C. a eliberat cca 2093 de avize de construire de lăcașuri de cult în perioada 1990-1999, dintre care 54,7 % reprezintă răspunsul la solicitările Bisericilor Ortodoxă, Romano-Catolică, Greco-Catolică, Reformată și Evanghelică, diferența corespunzând nevoilor celorlalte zece culte recunoscute, precum și ale unor asociații religioase.

Excelența Sa, Dl Nicolae I. Brânzea este Secretar de Stat pentru Culte.

* Acest material a fost conceput pentru masa rotundă din numărul pe luna ianuarie al *Curierului Adventist*, pag. 14-15, dar a sosit după închiderea ediției.

Conferință pentru Sabat la Arad

Ion Buciuman

În urma unei ample consultări cu slujbașii din bisericile locale ale Conferinței Banat, interesul pentru Sabat primează între căutări. Încercând să răspundă acestei nevoi, Asociația Pastorală a organizat întruniri districtuale, unde pastorii au dezvoltat teme legate de acest subiect. A fost însă cerută insistent o întâlnire la nivelul conferinței, o adevărată conferință pentru Sabat.

În perioada 3-5 martie, a fost organizată această întrunire la biserica Salem din Arad. Aproape toate bisericile locale au reușit să-și trimită delegații, iar un număr însemnat de oaspeți au umplut până la refuz locașul de cult.

Fratele Aron Moldovan a dezvoltat, vineri seară, ideea continuității peste timp a practicii închinării săptămânale în ziua de sâmbătă. Participanții au avut încă o dată confirmarea că adevărul despre Sabat este profund biblic și că păzirea acestuia reprezintă un act de ascultare față de voința divină. Păstrarea Sabatului este înțeleasă ca fiind semnul aprobării și alegerii divine privind Rămășița.

Predica de sâmbătă dimineața a fost ținută de fratele Adalbert Orban, care a dezvoltat conceptul de „timp al lui Dumnezeu", de o calitate nouă, continuând seria creației divine. Bogăția de sensuri ale acestui concept și frumusețea plină de sensibilități a expunerii au constituit o revărsare de binecuvântări cerești pentru toți participanții. În centrul temei a fost așezată jertfa supremă, cu semnificația odihnei ispășitoare. Corul ad-hoc al corpului pastoral a marcat ideea, intonând textul din Isaia 53, așa cum va fi în noua carte de imnuri.

După-amiaza a fost împărțită în trei perioade. În prima parte, fratele Orban a dezvoltat teologia Sabatului, urmărind evoluția teologică a transferului poruncii divine spre poruncă omenească, precum și semnificația acestei doctrine în contextul escatologiei. În concluzie, Sabatul rămâne o provocare serioasă pentru închinătorii viului Dumnezeu, în aceste zile de pe urmă. „Nu vă gândiți la ce vine, ci bucurați-vă de Cel ce vine... Sabatul va fi memorialul celui de al doilea exod."

Serviciul divin public a fost condus de fratele Lucian Cristescu, care a înălțat Sabatul ca pe un steag de luptă în confruntarea finală dintre bine și rău. „Dreapta idolatrie" este un termen care exprimă tendința spre exclusivismul legalist, atât cel ultraritualistic, cât și cel liberal. În acest context, este necesară o reconsiderare a standardelor, care nu trebuie privite ca simple forme, ci ca formă a conținutului. Conținutul fiind relația dinamică de închinare și slujire față de Dumnezeul iubirii.

A urmat o seară de întrebări și răspunsuri, unde, ca de obicei, numărul întrebărilor a depășit cu mult timpul rezervat pentru răspunsuri. Unele întrebări au fost legate strict de tema întâlnirii, altele s-au referit la dileme și neclarități generale.

Duminică dimineața a fost rezervată în exclusivitate discuțiilor asupra aspectelor practice în păzirea Sabatului. Fratele Cristescu a prezentat un material format din cele mai bune declarații ale Spiritului Profetic în domeniu, pe marginea căruia au fost făcute precizări și au fost luate poziții.

Serviciile divine au nevoie de înnoire pentru a deveni ocazii de înviorare și de bucurie. Ideea unor întâlniri de Sabat în natură merită să fie abordată cu toată seriozitatea. În Spiritul Profetic, ideea este foarte prezentă. Școala de Sabat are nevoie de pregătire din timpul săptămânii pentru a fi o reușită în Sabat. Somnul în timpul zilei de Sabat nu trebuie să depășească măsura normală. Copiii și tineretul au nevoie de programe adecvate și de o asistare corespunzătoare a nevoilor. Conversațiile obișnuite, nevinovate pentru alte zile și ocazii, nu sunt potrivite pentru Sabat. Oamenii de afaceri au nevoie să-și amintească implicațiile pe care le presupun asocierile lor cu parteneri care nu fac din Sabat o problemă de conștiință. Lucrătorii lor nu trebuie să fie implicați în activități productive în ziua Sabatului. Călătoriile în Sabat pot fi necesare uneori, dar, pe cât posibil, trebuie să fie evitate. Medicii au nevoie de Sabat la fel ca și ceilalți, chiar dacă lucrarea lor este deosebită. Simplitatea și modestia creștină în ceea ce privește ținuta trebuie bine armonizate cu spiritul Sabatului. Suplimentarea îmbrăcămintei cu podoabe afectează nu numai spiritul Sabatului, ci și spiritul creștin. Binefacerea și ajutorarea celor în nevoie este o activitate nu doar permisă, ci chiar cerută. În natură există o mulțime de lecții despre Creator, pe care copiii și părinții au ocazia să le aprecieze în special în ziua Sabatului. Hrana poate fi simplă și sănătoasă, dar și specială în același timp. Școala, ca oricare activitate obișnuită pentru cele șase zile, încetează în timpul Sabatului, iar școala de Sabat trebuie chiar mai bine pregătită decât lecțiile de școală. Hotarele de început și sfârșit ale timpului sfânt cer veghere atentă și reconsiderație.

La încheierea întâlnirii, a fost votată în unanimitate următoarea:

DECLARAȚIE SOLEMNĂ A DELEGAȚILOR LA CONFERINȚA PENTRU SABAT
3-5 martie 2000 ARAD

Adunați din cele cinci județe ale Conferinței Banat, noi, cei peste 250 de delegați, din cele peste o sută de biserici locale, am avut ocazia să apreciem binecuvântările speciale trimise nouă de Dumnezeu în acest Sabat și așezate încă de la facerea lumii asupra acestei zile.

Am apreciat puterea și frumusețea cuvântului predicat, bogăția spirituală a cântărilor duhovnicești și bucuria învățării Bibliei în grupe mici, alături de prieteni și vizitatori. Am simțit solidaritatea rugăciunilor publice și unitatea închinării împreună.

Am constatat că Sabatul este odihna rânduită de Dumnezeu pentru vindecarea de neliniștea omenească și că acest dar al cerului este insuficient apreciat, înțeles și fructificat.

Înțelegem că o reconsiderare serioasă și o reformă adevărată sunt necesare atât pentru întreaga noastră viață spirituală, cât și în domeniul sfințirii Sabatului. Această înnoire trebuie făcută în lumina Bibliei, a Spiritului Profetic și cu multă iubire frățească și colaborare constructivă, cu serioasă rugăciune și consacrare.

Noi hotărâm:

1. Să ne reconsacrăm personal, cu familiile și copiii și cu părinții noștri.
2. Să ne facem un program de studiu și devoțiune zilnică în așa fel, încât Sabatul să fie o încununare a întregii închinări.
3. Să ne înțelegem mai bine rolul în biserică și să ne împlinim mai bine chemarea divină adresată fiecăruia.
4. Să ne dezvoltăm capacitatea de slujire, pregătindu-ne după cea mai bună cunoștință din Cuvânt.
5. Să ne regândim obiceiurile de Sabat și cele zilnice, privind închinarea și ascultarea noastră.
6. Să facem ajustările necesare privind comportamentul și ținuta.
7. Să contribuim la transformarea Sabatului într-o ocazie săptămânală de reală binecuvântare.
8. Să avem inițiative personale în a forma și menține grupele mici.
9. Să păstrăm vie ideea că Sabatul este al Domnului, care ne sfințește, și că noi suntem ai Lui.

Această declarație urmează să fie comunicată tuturor bisericilor locale, în vederea adoptării la acest nivel a unui program de înnoire spirituală privind păzirea Sabatului.

Ion Buciuman este președintele Conferinței Banat și directorul Departamentului Tineret al Uniunii.

Adunarea generală a SCOAR: 31 martie - 2 aprilie

În ultimii trei ani, oamenii de afaceri adventişti din România au fost preocupaţi de felul cum ar putea, împreună, să sprijine biserica şi, prin biserică, societatea românească. În urma acestor frământări, s-a născut Societatea Creştină a Oamenilor de Afaceri din România, SCOAR. Ca fiecare început, şi acesta a fost caracterizat de unele nereuşite şi privit cu unele suspiciuni. Aceste realităţi au fost însă depăşite. Unul dintre momentele care confirmă această realitate este întâlnirea din luna februarie, ce a avut loc între doi reprezentanţi ai SCOAR şi Comitetul Uniunii. În urma acestei întâlniri, SCOAR şi-a pus la dispoziţie, faţă de biserică, următoarele servicii: primirea unor tineri pentru satisfacerea stagiului militar ca necombatanţi, primirea în practică a unor absolvenţi de management de la Institutul din Cernica şi oferte pentru calificare în diferite meserii a unor tineri ce-şi doresc acest lucru. De asemenea, SCOAR va sprijini financiar unele proiecte ale bisericii, lucru care, de altfel, s-a mai petrecut. Conducerea bisericii noastre a privit pozitiv această iniţiativă şi la rândul ei a promis asistenţă religioasă pentru diferite momente, diferite întâlniri ale SCOAR. Astfel, prin această înţelegere s-a evidenţiat nu doar o colaborare frumoasă, ci şi faptul că atât SCOAR, cât şi cu biserica slujesc aceeaşi cauză.

Următoarea Adunare Generală se va desfăşura la Sinaia, în perioada 31 martie - 2 aprilie, şi va fi onorată de prezenţa fratelui Denzil McNeilus, preşedintele organizaţiei ASI (Adventist Laymen's Services and Industries), care grupează toate organizaţiile de acest fel din Diviziunea America de Nord. De asemenea, va participa fratele Dwight Hildebrandt, secretarul executiv al ASI.

Cei interesaţi sunt invitaţi să-şi anunţe participarea la numerele de telefon: 065 123548, 065 219123, (tel./fax) 065 165649 (e-mail: scoar@orizont.net).

Remus Benta, preşedinte SCOAR

A XIV-a Adunare Generală a Uniunii Române

Ne mai despart numai câteva săptămâni de Adunarea Generală a Uniunii. Potrivit hotărârii publicate în revista *Curierul Adventist* din luna decembrie 1999, delegaţii sunt convocaţi pentru ziua de miercuri, 26 aprilie a.c. Recent, a intervenit o modificare privind ora de începere, care va fi 14 (şi nu 15). Locul de desfăşurare va fi sala mare a Institutului Teologic de la Cernica.

Acest eveniment ne adună într-un an cu semnificaţii remarcabile în viaţa bisericii adventiste din ţara noastră: se împlinesc 130 de ani de la prima proclamare a soliei adventiste în ţara noastră, prin Mihail Czechowsky. De asemenea, sărbătorim 80 de ani de la înfiinţarea Uniunii Române, în 1920, cu sediul la Bucureşti. Şi, cel mai recent, se împlinesc zece ani de la schimbările majore din ţara noastră, care au deschis posibilităţi extraordinare pentru împlinirea misiunii noastre.

Enumerarea acestor aniversări ale anului 2000 generează recunoştinţă, reflecţie matură şi responsabilitate.

Pregătiri pentru sesiune

Cu mai multe luni în urmă, comitetele conferinţelor şi-au desemnat deja delegaţii la Adunarea Generală, potrivit următoarei reguli de reprezentare: un delegat pentru fiecare conferinţă şi un delegat pentru fiecare 350 de membri. A rezultat un număr de 222 de delegaţi aleşi din partea conferinţelor, între care un număr egal de membri laici şi pastori. La aceştia, se adaugă cei 25 de membri ai Comitetului Executiv al Uniunii şi 2 reprezentanţi ai Diviziunii Euro-Africa. Diviziunea va fi reprezentată de fraţii Ulrich Frikart şi Erich Amelung, care sunt delegaţi de drept.

La propunerea preşedintelui uniunii, Adunarea Generală poate numi ca delegaţi excepţionali pastori şi personal ai instituţiilor uniunii. De asemenea, vor participa ca invitaţi toţi angajaţii în funcţii pastorale la conferinţe şi instituţii care nu sunt delegaţi, unii dintre pastorii pensionari şi reprezentanţi ai unor asociaţii din cadrul bisericii.

Agenda sesiunii

Şedinţa festivă de deschidere va sublinia semnificaţia acestor momente aniversare şi va oferi invitaţilor speciali din partea altor organizaţii bisericeşti şi civile ocazia să se adreseze adunării. În aceeaşi după-amiază se va aborda agenda adunării, care va cuprinde prezentarea şi dezbaterea rapoartelor administratorilor uniunii şi ale directorilor departamentali şi de instituţii, adoptarea direcţiilor majore de activitate pentru următorii cinci ani, acreditarea personalului uniunii şi alegerea noului Comitet Executiv al Uniunii.

În dimineaţa zilei de joi, 27 aprilie, dr. Miroslav Kis, profesor de etică la Universitatea Andrews, va prezenta un seminar privind aspecte etice ale conducerii în biserică.

Se apreciază că, în prima parte a zilei de vineri, va fi posibil să se încheie Adunarea Generală.

Programul de Sabat

În Sabat dimineaţă, în aceeaşi sală a Institutului de la Cernica, se va desfăşura un program special de consacrare, iar după-amiază va fi o ocazie a recunoştinţei şi reînnoirii angajamentului de slujire faţă de Dumnezeu, biserică şi societate.

Apel la rugăciune

Toţi delegaţii sunt încurajaţi să trateze în modul cel mai serios răspunderea care le-a fost încredinţată, iar întreaga biserică este invitată să implore prezenţa şi călăuzirea lui Dumnezeu în acest moment important din viaţa bisericii.

„Pace, fraţilor, şi dragoste împreună cu credinţa, din partea lui Dumnezeu Tatăl şi din partea Domnului Isus Hristos!" (Efes. 6,23)

Preşedinte,
Adrian Bocăneanu

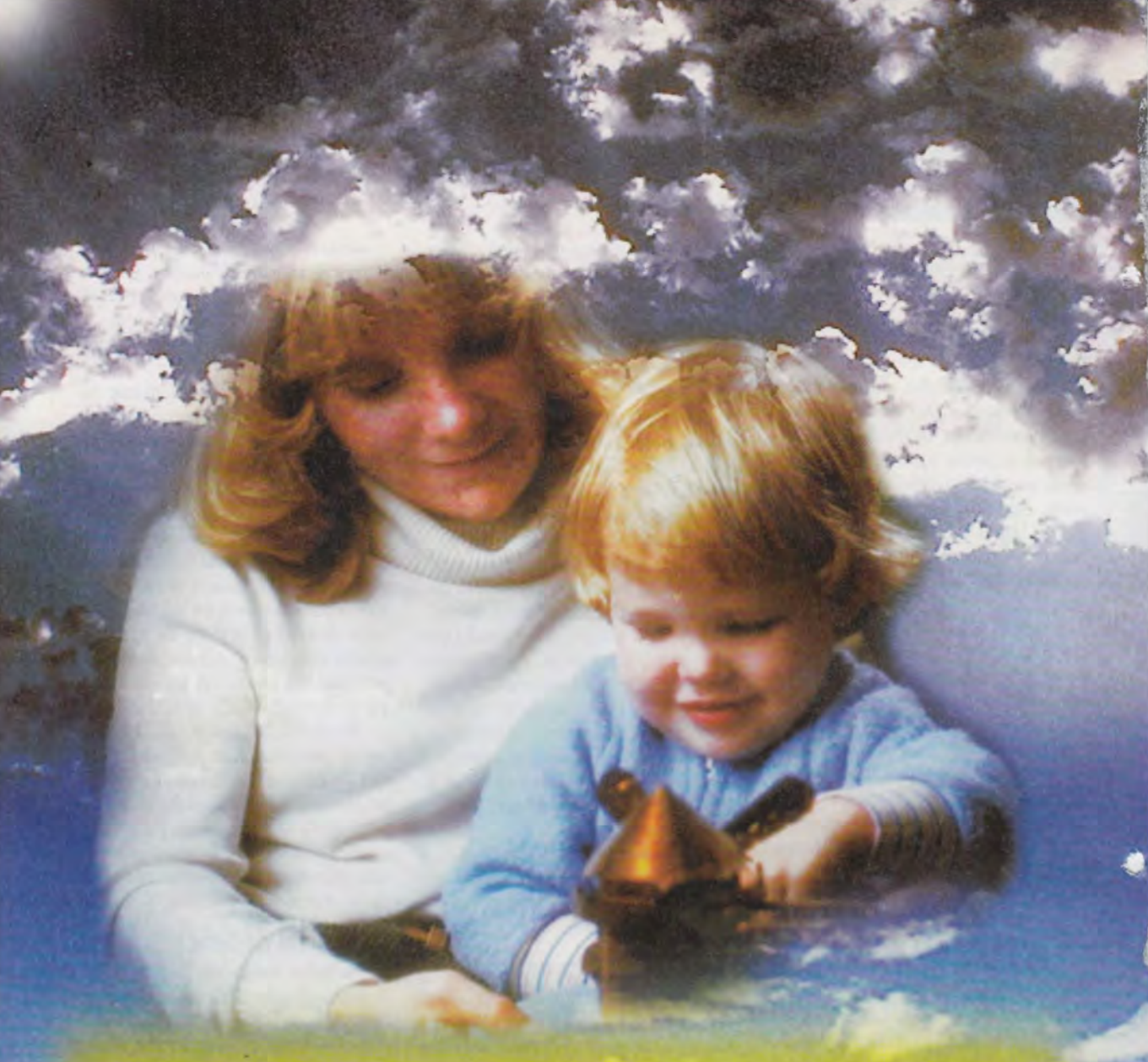

Acum, după ce aţi răsfoit revista, care sunt articolele care vă îmbie să le citiţi de îndată? Cele două articole privitoare la mania câştigurilor uşoare, prin jocuri de noroc, prezintă o încercare de răspuns faţă
de tentaţiile provocatoare ale jocurilor de tot felul, de la străvechile jocuri de cărţi la cele care se desfăşoară acum sub reflectoarele televiziunilor. Tot mai multe voci îngrijorate îşi arată preocuparea în ziare, la radio şi la TV. Cum privesc creştinii acest subiect?

Publicăm în acest număr şi ultima dintre cele patru declaraţii ale Consiliului Anual al Conferinţei Generale din 1999. Aceasta abordează o temă care aproape că nici nu este menţionată vreodată între noi, şi anume relaţiile intime între persoane de acelaşi sex. Pentru a uşura recepţionarea documentului, un grup de medici şi pastori îl dezbat. Pentru cei mai mulţi dintre noi, dezbaterea nu este decât un prilej indirect de a verifica răspunsul Evangheliei la situaţii extreme, dar pentru alţii s-ar putea ca subiectul să facă parte din realitatea cu care se confruntă în familie, în şcoală, în armată şi poate chiar în biserică.

Reluăm seria de mare atracţie, numită „Interviuri pe româneşte", discuţii cu persoane de origine română, care aduc o contribuţie semnificativă la viaţa adventistă din ţările în care locuiesc.

În numărul următor, dr. Bert B. Beach, care poartă de câteva decenii stindardul libertăţii religioase, răspunde la întrebarea: Ce înseamnă libertatea religioasă în interiorul bisericii adventiste?